

POSTAI ÉS HÍRKÖZLESI DOLGOZÓK

XXXVII. ÉVFOLYAM * 5. SZÁM * 1992. MÁJUS * ÁRA: 3 FORINT

Vezetőváltás a postánál

Amit minden jól és kevésbé jól értesült sejtett, bekövetkezett. Május 1-jétől Doros Béla személyében új vezérigazgatója lett a Magyar Postának. Elődje, dr. Kertész Pál megromlott egészségi állapotára való tekintettel távozott, még akkor is, ha ezt az indokot csak a nagyon naiv emberek hiszik el. Beszélgetésünk Doros Bélával beiktatásának előestéjén történt.

— Doros Úr! Tudom, hogy az illetlenség határát súrolja, amit kérdezek, de mi szükség volt erre az ízetlen, már-már a cirkusz határát súroló lemondási céccora?

— Előjáróban szeretném elmondani, hogy ez nem a minisztertől indult el. Magánvéleményem pedig az, hogy tisztelni kell dr. Kertész Pál megnyilatkozásait, s az a meggyőződésem, hogy most nem háborgatásra, hanem nyugalomra van szüksége.

— Elfogadom, sőt becsülöm az Ön álláspontját, hozzátéve, hogy a tanulságokat nyilván nem nekünk kell levonni.

— Nem vitás — egészségesebb lett volna mondjuk azt nyilatkozni (leírni), hogy „az utóbbi időben azt vettem észre, hogy ezek az országos feladatok túl nagy megterhelést okoznak, s ezen elgondolkozva arra a következtetésre jutottam, hogy jobb lenne ezután kisebb feladatokat ellátni”. Ezt viszont megítélni tényleg nem az én dolgom.

— S azt hiszem, sportszerűtlen is lenne. Egy biztos, Önt egyelőre nem fenyegetik egészségi ártalmak, bár a tévések megkérdezték: 50 évesen nem túl nagy bátorság ilyen új feladatot elvállalni...?

— Föl is bosszantott a kérdés, mit mondjak. De az utóbbi egy-két hétben volt időm, hogy szembenézzek önmagammal, hogy tudjam és eldöntsem, mire vagyok képes. Mi az, amit ezután kell csinálni, s tudom-e csinálni. Ezek nem egyszerű dolgok, s viaskodik az em-

ber önmagával, hogy külsőnek látszon, de szigorú is legyen önmagával.

— Mikor ezt megtette, nyilván azon is gondolkodott: az Ön új feladata pozícionyerés, vagy vesztés? Én úgy gondolom, nyereség, még akkor is, ha egy államtitkár- vagy miniszterhelyettesi rang talán magasabb, de így önállóbb lesz. Kicsit talán inkább a maga ura.

— Ez a szempont eszembe sem jutott. S talán azért, mert ha valaki visszakeresné 1989-es nyilatkozataimat, már akkor jeleztem, hogy az akkori leckék megoldása után feltétlenül szeretnék visszamenni a vállalathoz.

A minisztériumban hallatlan izgalmas feladatokat kaptam, s mondjuk ki: részese lehettem egy korszerű piaccgazdaság kiépítésének, és az ehhez tartozó közzgazdasági, illetve jogi szabályozás megteremtésének. Pontosan fogalmazva: az egész rendszer sinretételében. Ennek rengeteg konfliktushelyzete volt. A „szétszervezés” rengeteg szakmai, emberi egzisztenciális kérdést vetett fel, s nekünk ezen kellett úrrá lenni. S ami fontos, bármennyire is van szimpátia érzés és megértés az emberben, az nem hatalmasodhat el, mert akkor nincs esély a továbbhaladásra.

— Olyan túl sok idő sem állt rendelkezésünkre...

— Valóban nem, de végül is mindegyik cég működőképes lett. Tudni kellett, mi a jó és mi a rossz üzlet. Miben lehet tovább lépni, hogy a távközlésnek gyors fejlődési lehetősége legyen, s ehhez a keresztfiranszírozást is meg kellett szüntetni, mert a külföldi tőke nyilván nem adott volna pénzt a távközlésre, ha ebből a postának is jut.

— Világos dolog, s ez az, amit meg kell tanulnunk, a befektető igen keményen számon kér, és nem tűr ködösítést.

— Hát azt nem. S azt is, hogy a működő tőke bejovetelére egyelőre nincs elég nagy súlyú példa — de ez

egy másik történet —, eddig a távközlés fejlesztése hitel-pénzből megy, s a működő tőke bejovetele erősen összefügg a privatizációval.

— Ami, hát, hogyis mondjam...

— Lassabban alakul külsőféle folyamatok miatt, mint ahogy szerettem volna. Ezek árnyékában nem nagyon törődtem azzal, hogy az én új pozícióm előrelépés-e, vagy nem, parancsolnak, vagy nem parancsolnak. Úgy gondolom, azt a munkát, amit vállaltam, elvégeztem, s ami hátravan, azt talán már nem is tudnám csinálni. Ezek csak részben felelnek meg a képességeimnek, mert úgy ítélem meg, hogy korszerű műszaki tudást igényelnek, s ezzel én nem rendelkezem.

— Ha jól tudom, Ön közzgazda...

— Igen. És bár nagyon szerettem, és sokat meg lehetett tanulni a frekvenciagazdálkodásról, nagyon szép szakma a rádiókommunikációs része is, de én ezt már nem tudom olyan szinten megtanulni, hogy külföldi partnerekkel egyenlő tárgyalópartner legyek, mert mélységében nem vagyok úgy otthon a szakmában, mint ők.

— Doros Úr! Ön most valami olyasmit mondott ki, amelyen jó néhány, magát szörnyű nagy embernek képzelő honfitársunk alaposan elgondolkozhatna. S úgy érzem, az Ön ebbéli felismerése az egyetlen járható út, ráadásul a legbiztonságosabb. Azért pedig ne haragudjon meg, ha megjegyzem, nekem úgy tűnik, Ön valójában megteremtette magának azt a széket, ahonnan most repülőrajtot vehet egy újabb cél érdekében. Hozzáteszem, bizonyára nem önös érdekből. Ha így lenne — bár keveset találkoztunk —, nagyon félreismertem volna Önt.

— Túlzottan nagy szerepet tulajdonít nekem ebben. Az a koncepció, amit kidolgoztunk, az a világ számos országának tapasztalataiból fakad. Lestük a közös piac történeteit, s mindent számba véve döntöttünk, s ezt a kormány alapjaiban elfogadta. A parlamenti döntés még hátravan, s ha ez a döntés mindenben pozitív, akkor sem mondhatom el, hogy ezt magamnak teremtettem, miközben abban a hitben vagyok, hogy a távlatokban működőképes állami és jogi szisztémát alakítottunk ki.

— Ami, ha nem működik, egy fabatkát sem ér, bár a posta elmúlt évi eredményei meglepően jók. Mi várható 1992-ben? Hogy ne csalód-

junk, inkább pesszimista véleményét kérnék.

— Én még nem tartok ott, hogy ebben véleményt mondjak. Azt azért látom, hogy túlzott optimizmust nem lehet táplálni. S azért mondom, mert úgy érzem, az ország gazdasági helyzete mostanában nem fog jelentősen javulni, hacsak azt nem vesszük javulásnak, hogy a romlás üteme csökken. A posta működési feltételei töle kívül álló okok miatt aligha javulnak, s ebben benne van az is, hogy a hierarchiában nyilván nem mi leszünk az elsők, hanem pl. az élelmezés, s a megélhetési körülmények. A piaccgazdálkodás könyörtelen logikája viszont az, hogy ezeket a hatásokat ki kell védeni, s tudomásul kell venni, hogy a posta nem egy olyan rugalmas cég, mint pl. egy iparvállalat.

— Azt is tudomásul kell venni, hogy a költségvetés valószínűleg újabb tárgyalásokat igényel majd — s ez egy óriási csata lesz a parlamentben —, és bizonyos költségek újabb lefaragására kerül sor, vagy újabb adóformák kerülnek előtérbe.

— Tartok tőle, hogy ez hamarosan bekövetkezik.

— Én is így gondolom, s ezek mérlegelésénél a postának erre is kell számítania, azaz nehezebbek lesznek a gazdasági körülményei. Egyelőre nem látom erre, hogy vannak-e belső tartalékok, s ha vannak, azokkal lehet-e felelni ezekre a kedvezőtlen hatásokra. Erre konkrét döntéseket kell hozni, hogy most bérre adjunk pénzt, vagy beruházásra, vagy piacmegtartásra. Abban biztos vagyok, rövid távú feladatokra kár pénzt fecsérelni.

— Azaz a posta nem tűzőltó szervezet.

— Igen. A postai tűzőltó munkának semmi értelme. Nekünk hosszú távú feladatunk vannak, s ezeket kell megoldanunk, s főként megmaradni a piaccgazdaságban, mert munkánk jelentős része versenytevékenység lesz.

— Ami egy-kettőre várható...

— És számolnunk kell azzal a váddal is, hogy a posta visszaél monopolhelyzetével.

— Értésüléseim szerint ez már napi téma. S ha már eddig is többször említettük a piaccgazdaságot, miért kell ezen csodálkoznunk? Régi szabály: a nagy hal megeszi a kicsit, ami ebben az esetben lehet ostoba példa is, de ha arra gondolok, Önöknek egy ország posta- és hírlapforgalmát kell ellátni; ebben nem lehet széktálcálni, ide vizesek, mert megéri, oda pedig nem, mert a gatyám is rámegy. Érttem a gondolat-

menetét: miért a posta legyen a „gatyamegmentő”? Engedelmeivel váltunk témát. Siklós Csaba miniszter közlekedési mérnök. A posta és a közlekedés (vasút) neurotikus gondokkal terhes, s ha pénzt kell adni... Van egy olyan érzésem, a miniszter úr egy kicsit kevésbé szereti a postát...

— Nekem nem ez az érzésem, de az természetes, hogy a közlekedés dolgait jobban érzi, s nagyon fontos, hogy egy másik ágazat gondjait jobban feldolgozhatóan találjuk. Egy miniszternek azt kell mérlegelnie, hogy a hozzá tartozó ágazatok működési feltételei milyenek, s ennek tudatában dönt.

— És erre a három évig irányítása alatt dolgozó munkatársa elfoglalja a posta vezérigazgatói székét.

— Nem értem a kérdést...

— Igaza van, én voltam szemérmes. Egyértelműen fogalmazva: Ön a miniszter úr kihelyezett képviselője lesz?

— Erre azt tudom válaszolni: törvények és kormányrendeletek, valamint a piac határozzák meg a napi munkát, s ennek tudatában fogok dolgozni.

— Háromévi minisztériumi munka után mit visz magával, s most semmiképpen sem az íróollaira gondolok.

— Nagyon sok tapasztalatot az államigazgatásból, és főként azért, mert alkalmam volt mindkét oldalt megismerni, és sok, korábban érthetetlen döntést megérteni. Meggyőződésem, hogy most nem szervezeti változásokkal kell elsősorban törődnöm, s nem azt kell hirdetnem, én vagyok a legokosabb postás.

Legfeljebb azt, hogy én vagyok a legjobban informált. Szerintem az informáltság szervezeti tényező, s ha birtokolják, mindenki jól jár. Jól informált postásokat szeretnék magam körül, s ebből számomra az is kiderül, ki kreatív, okosan gondolkodik.

— Doros Úr! Ön most beül egy új székbe, körülnéz, kit fog először magához hívni?

— A szék lehet, hogy új, de a szoba régi. Ebből a szobából indultam 3 éve a minisztériumba. Kit hívok először? Természetesen elsőként közvetlen jövőendő munkatársaimat...

— Vezérigazgató Úr! Köszönöm a beszélgetést, s nagyon remélem, hogy következő találkozásunkkor már az időjárásról beszélgethetünk; egy búzakék égő, de azért ebben nem vagyok felhőtlenül bizakodó...

Veégh Ádám

JELENSÉGEK...

Egy tiszta hang

Végre valaki kimondta, ki merte mondani! Lapunk márciusi számában az MSZOSZ elnökével kapcsolatban íródott: „Bármennyire fájdalmas is, de tudni kell vezért áldozni, ha az MSZOSZ a jövőben is játszani akar a politikai sakkasztán.”

Igazán öntörvényű szabad ember lehet az, aki ennyire el tud a tényektől rugaszkodni. Imponáló az, ahogyan több mint egymillió szervezett dolgozó véleményét, döntését figyelmen kívül hagyja.

Ez a magabiztosság — miközben irigylem, rémiszt egy kicsit — valószínűleg ismerős, nem is olyan régről.

Vonzások

Mint ahogy az a nagykönyvben írva van. Majális, Városliget 1992.

A szélső jobb és a szélső bal a Munkásszolidaritás Szakszervezet színpadán egymásra talált. Úgy a kisgazdák vezére, mint az MSZMP-ből kivált Baloldali Egységmozgalom vezetője, népi egységkormány bevezetését, alkotmányozó nemzetgyűlést, a kormány azonnali lemondását és szakértői kormány kinevezését követelte, és természetesen mindezt a demokrácia, a népakarat szellemében és nevében.

A hatás nem maradt el. Mindenki azt kapta, amit hallani akart.

A végén a két vezér még egy esetleges választási szövetséget is kilátásba helyezett. Ilyenkor szokták azt mondani: no coment.

Már minden huszadik

Már minden huszadik magyar állampolgár munkanélküli. A létminimum alatt élők száma elérte a másfél milliót. Az év végére 700 000 munkanélkülit prognosztizálnak.

Vajon ebben a helyzetben meddig lehet a szakszervezetek közötti áldatlan állapotot fenntartani? Milyen számok és statisztikák kellenek ahhoz, hogy mindenhol rádöbbenjenek arra, hogy minden egyes nappal, elmulasztott döntéssel fogy az a jogunk, hogy szakszervezetnek nevezzük magunkat.

Azt a mai félmilliót nem érdekli a szakszervezeti kiszorítás, csak azt érzik, tudják, hogy nincs szükség rájuk, feleslegesek, cserben hagyják őket.

Mi is?

(meszlényi)

A dolgozók közösségét képviselő felügyelő bizottsági tagok választása

A Magyar Távközlési Vállalat 1991. december 31-ei hatállyal részvénytársasággá alakul át. Az Állami Vagyonügynökség részéről már megszülettek az ehhez szükséges döntések, de még több — már folyamatban lévő — lépést kell megtenni ahhoz, hogy a vállalat jogi értelemben is részvénytársasággá váljon.

Az ÁVÜ a részvénytársaság működésének ellenőrzésére 9 tagú felügyelő bizottság létrehozásáról döntött. A társasági törvény szerint a feb-tagok egyharmadát — tehát esetünkben 3 főt — a társaság alkalmazottai maguk közül választják meg. (A további 6 főt az ÁVÜ jelölte ki.) A megválasztásra kerülő 3 fő a dolgozók közösségének képviselőjében látja el a feb-tagságból adódó tevékenységet. A feb az rt. ellenőrző szerve. Jogositványait a társasági törvény határozza meg.

A feb-tagok megválasztására az alábbiakban ismertetett jelöltek közül a következők szerint kerül sor:

1. Szavazólap

A szavazólap bal felső sarkában a Magyar Távközlési Rt. logója szerepel. A jobb felső sarkában egy sorszám található, amely a szavazólapok szervezeti egységek közötti szétosztásának nyomonkövetését és a szavazat számlálásánál az érvényesség megállapítását hivatott segíteni. Tartalmazza továbbá a szavazás céljára, időpontjára vonatkozóakat is.

A szavazólapon két oszlopban sorrendiség nélkül vannak feltüntetve a jelöltek:

- a bal oldali oszlopban az érdekképviseltekhez (szakszervezet) *nem tartozó* dolgozói kör jelöltjei,
- a jobb oldali oszlopban pedig *az érdekképviseltekhez* (szak-szervezet) *tartozó* dolgozói kör jelöltjei.

2. A választás felügyelése

A választás lebonyolítását vállalati szinten szakmai képviselőkből és az érdekképviselő (szakszervezet) megbízottaiból álló bizottság felügyeli.

- Feladata:
- a jelöltek esélyegyenlőségének biztosítása,
 - a szavazás lebonyolítása érdekében szükséges technikai intézkedések megtétele,
 - a vállalati szintű szavazatszámhlálás.

A középokú szerv igazgatója köteles gondoskodni hasonló céllal egy legalább 2 főből álló bizottság felállításáról. Ebben azonos szám-

ban kell kijelölnie szakmai képviselő(ke)t, illetve fel kell kérnie az érdekképviselőket (szakszervezetet) tag(ok) delegálására.

Feladata a szavazás lebonyolításához szükséges feltételek megteremtésének elősegítése, középokú szerv szintjén történő szavazatszámhlálás lebonyolítása.

A szavazásra kijelölt egyes munkahelyeken (szervezeti egységek-nél) az illetékes szakmai vezető köteles gondoskodni két főből álló bizottság felállításáról. Ebben az egyik főt a szakma részéről jelöli, a másik fő delegálására pedig a partner érdekképviselő (szakszervezet) kéri fel. Feladatuk: a szavazás megkezdése előtt a kihelyezésre kerülő urna hitelesítése, a szavazatok számlálása.

3. A szavazólapok szétosztása

A vezérigazgatóság gondoskodik valamennyi középokú szerv szavazólapokkal megfelelő számban történő ellátásáról. A 2. pontban említett bizottság jegyzéket készít az egyes középokú szervek számára megküldött szavazólapokról.

A középokú szerv gondoskodik a szavazólapok munkahelyekre (szervezeti egységekre) történő eljuttatásáról. Az illetékes bizottság ugyancsak jegyzéket készít a szavazólapok szétosztásáról.

A munkahelyi (szervezeti egység-nél kijelölt) bizottság a szükséges számú szavazólapot a kiosztás előtt egyenként zárt borítékba helyezi. Gondoskodik, hogy valamennyi dolgozó számára biztosításra kerüljön egy véletlenszerűen kiválasztott szavazólap. A dolgozóknak a szavazólapot zárt borítékban kell megkapniuk. Ki kell zárni annak a lehetőségét, hogy a szavazók személye utólag azonosításra kerülhes-sen.

A fel nem használt, tehát a dolgozóknak kiosztásra nem került szavazólapokat, valamint azoknak a dolgozóknak a névsorát, akik részére távollétiük miatt nem lehetett a szavazólapot átadni, a szavazást megelőzően a bizottság jegyzékbe kell hogy foglalja. Amennyiben a távollévő dolgozók közül a szavazás időtartama alatt szavazásra jelentkeznek, részükre szavazólapot kell biztosítani és törölni kell őket a távollévók jegyzékéről.

4. A szavazás lebonyolítása

A középokú szerv vezetője gondoskodik a szavazásnak a munkahelyeken (a szervezeti egységeknél) olyan módon történő megszervezéséről, amely

- lehetőséget biztosít valamennyi dolgozó számára, hogy — amennyiben szándékában áll — élhessen a szavazati jogával,
- a lehető legtermészetesebb módon illeszkedik a kialakított munkamenethez.

A hitelesített urnát olyan helyre kell kihelyezni, ahol a felügyelete lehetőség szerint külön intézkedés nélkül is biztosított (pl.: portaszol-gálat). Többműszakos munkahelyen az urnákat a szavazásra kijelölt napokon olyan időtartamban kell kihelyezni, hogy minden váltás egy-szer beleessen.

A szavazás időpontja 1992. június 15—16.

5. A szavazás módja, érvényessége

Az összesen 6 jelölt közül a szavazónak 3 személyt kell kiválasztania. Azoknak a nevét, akikre nem kíván szavazni, tollal át kell húznia. Érvénytelen az a szavazólap, amelyen

- a 6 jelöltön kívül újabb név került feltüntetésre,
- 3-nál több vagy 3-nál kevesebb név került kihúzásra,
- amelyen ceruzával történt a nevek kihúzása,
- amelyről nem állapítható meg egyértelműen a szavazó szándéka.

6. A szavazatszámhlálás

A szavazás lezárása után a munkahelyi (szervezeti egység-nél kije-lölt) bizottság felnyitja az urnát. A sorszám alapján sorba rendezi a szavazólapokat. Kizárja azokat a szavazólapokat, amelyeknek a sor-száma nem esik bele a munkahelyre (szervezeti egység-hez) kiadott tartományba, vagy amelyiknek a sorszáma ismétlődik.

Megállapítja az érvényes szavazatokat, és azokat elkülöníti az eset-leges érvénytelenektől. Az érvényes szavazatok alapján megállapítja, hogy melyik jelölt hány szavazatot kapott.

Az egyes jelöltekre leadott szavazatok számát faxon közli a közép-okú szerv illetékes bizottságával. A faxot mindkét bizottsági tagnak alá kell írnia. Az összes szavazólapot (az érvényeseket, az érvénytele-neket, a szavazásból kizártakat), az elküldött fax eredeti példányát, a távollévő dolgozók jegyzékét borítékba kell helyezniük, annak lezárá-sát mindketten aláírásukkal kell, hogy hitelesítsék. A lezárt borítékot 1992. június 30-ig meg kell őrizniük.

A középokú szerv bizottsága a beküldött faxok alapján összesíti a leadott, érvényes szavazatokat. Az eredményt az összesítést követő-en faxon közli a vállalati szintű bizottsággal. Az elküldött fax eredeti példányát a hozzá beérkezett faxmásokkal együtt hitelesített borítékba zárja, és 1992. június 30-ig megőrzi.

Vállalati szinten összesített, leadott érvényes szavazatok szerinti sorrend alapján az első 3 helyezett kerül a felügyelő bizottságba a dolgozók közössége képviselőjeként.

Baranyai István

1945-ben született Belecs-kán.

A gimnázium elvégzése után, 1964-ben a MűM 14. sz. Szak-munkásképző Intézetében hir-adástechnikai műszerész szak-mát tanult.

Szaktanulmányoként a Fe-renc Távközlési Üzemben vé-gezte a szakmai gyakorlatát, majd 1966-tól, mint szakmun-kás dolgozott az üzemben. A gépteremben folyamatos szolgálatot látott el, részt vett több PAM-központ üzembe he-lyezését megelőző átvételi vizs-gálatban, mint műszerész cso-portvezető.

1972-ben felvételt nyert a Bu-dapesti Műszaki Egyetem villa-mosmérnöki karára, ahol 1977-ben szerzett villamosmér-nöki oklevelet. Közben megis-merkedett az akkor teljesen új-nak számító ARF-technikával, és az ilyenrel elsőként rendel-kező Lágymányos Távközlési Üzemhez kérte áthelyezését. Itt részt vett az ARF I. és II. bővíté-sében. 1978-ban az üzemben osztályvezető-helyettesi, majd 1979-ben a központos osztály-vezetői feladatra kapott megbí-zást. Szakmai feladata az ARF és a 7A—2-es központ üzemel-tetési, fenntartási feladatának irányítása.

1985-ben a BME Mérnöktö-vábbképző Intézeténél szerez speciális szakismeretet „Számí-tástechnika alkalmazása a távközlésben” témakörben.

1987. október 1-jén megbí-zást kapott a József Távközlési Üzem vezetésére, amelyet 1991. február 1-jével — pályá-zat útján — újból elnyert.

Életpályája a műszerész munkakörtől az üzemvezető munkakörig ívelt, miközben fo-lyamatosan képezte magát és egyre felelősségteljesebb fel-adatokra kapott megbízást.

Eddigi munkaköreiből adódó-an széles körű áttekintése van a távközlés stratégiailag egyik legfontosabb területét, az üze-meltetését illetően. A nagy gya-korlati tudás mellett kellő szak-ismerettel is rendelkezik. Üzemvezetőként bizonyította, hogy olyan műszaki szakember, aki a gazdálkodási feladatokat is megfelelő színvonalon tudja ellátni. Szakmai tekintélye van; mondanivalóját nem a hangerő, hanem a tartalom teszi figye-lemre méltóvá.

Bokrosné Barczy Erzsébet

1950-ben született Miskol-con.

Életpályáját — a gimnáziumi érettségi után — 1968-ban kezdte a Miskolci Városi Táv-közlési Üzemenél, mint általános előadó. Az e munkakörhöz szükséges szakmai ismereteket tanfolyamok keretében sajátí-totta el. 1977-ben felsőfokú üzemszervezői tanfolyamot végzett.

Felkészültsége, az üzemnél szerzett szakmai gyakorlata, eredményes munkavégzése megalapozta az igazgatóságra történő áthelyezését. 1981. ok-tóber 1-jétől a postaigazgató-ságon üzemszervezői munka-kört tölt be. Ez évben kezdí meg tanulmányait a Marx Ká-roly Közgazdaságtudományi Egyetem ipari karán, és 1986-ban kapja meg a diplomá-ját.

Munkakészsége, felkészül-t-sége, a különböző szakterülete-ken szerzett gyakorlata alapján 1986. július 15-től a hatósági és belső ellenőrzési osztályon bel-ső ellenőri munkakört lát el. 1988-ban elvégzi a felsőfokú belső ellenőri tanfolyamot.

1990. január 1-jével a Miskol-ci Távközlési Igazgatóság munkagazdasági osztályán a bér-és munkaerő-gazdálkodási cso-port vezetésére kapott megbí-zást.

Az új munkaköréből adódó feladatok megismeréséhez, a szakmai ismeretek elsajátításá-hoz nagy ambícióval fogott hozzá, és ennek rövid idő alatt sikeresen eleget is tett.

Feladat körébe tartozik töb-bek között az önálló létszám-és bér-gazdálkodást folytatott szervezeti egységek (üzemek) szakmai irányítása, a bér-szám-fejtés teljes felügyelete, a kollektív szerződéssel kapcsolatos feladatok ellátása, az érdek-képviselői szervekkel történő kapcsolattartás.

A hírközlés szolgálatában ki-fejtetett, több mint két évtizedes tevékenységéből, elméleti szak-ismeretéből, valamint a betöl-tött munkaköreiből adódóan széles körű áttekintése van mind az üzemi, mind az igazga-tósági szintű szervezeti kérdé-seket, a számviteli, pénzügyi, gazdálkodási feladatokat illető-en.

Korrekt emberi magatartása is segítette a pályáján.

Kiss Dezső

1957-ben született Pécsen.

A távközlésnek szakközépis-kolai tanulmányai alatt kötelez-te el magát. A főiskola elvégzé-se után 1979-től a Helyközi Táv-beszélő Igazgatóság Pécsi Gócérmében szerzett átvitel-technikai szakmai gyakorlatot. Mint kezdő üzemmérnök, részt vett az új szekszárdi és paksi AR-központ üzembe helyezésé-hoz szükséges átviteltechnikai munkákban.

A pécsi erősítőállomás üzemmérnökeként részt vett a Pécs—Dombóvár vasútvillamo-sítási programban, ahol a tér-ség átviteltechnikai rendszerei-nek a tervezését, kivitelezésé-nek irányítási és átterhelési munkáit végezte. Fő tevékeny-sége a meglévő átviteltechnikai rendszerek minőségi ellenőrzé-se, fejlesztési elképzelések kia-lakítása, átvételi vizsgálatok szervezése. Munkája során va-lamennyi dél-dunántúli átvitel-technikai rendszerrel megis-merkedett. Közben üzemveze-tő-helyettesi teendőket is ellá-tott.

Szakmai tudását folyamatos-an bővítette a vállalat, illetve a BME által szervezett tovább-képző tanfolyamokon. A szak-emberképzésbe is bekapcsoló-dott. Négy évig a pécsi Széche-nyi István Hírközléstechnikai Szakközépiskola 3—4. évfolya-mának tartott átviteltechnikai gyakorlatot.

1989-ben került a Pécsi Postaigazgatósághoz, ahol az üzemvezetői osztályon a zala-egrszegi TPV és a szigetvári AR-beruházások üzembe helye-zési munkáiban vett részt. 1990-tól a Pécsi Távközlési Igaz-gatóság fejlesztési osztályán dolgozik. Kiemelt feladata a MATÁV 3 éves fejlesztési tervé-nek igazgatósági szintű kidol-gozása, az új beruházási körülmények között a műszaki, gaz-dasági szempontok optimalizá-lása.

A vállalat számos területén látott el egyre összetettebb fel-adatokat, amelyek a műszaki felkészültségen túl egyre in-kább a gazdasági követelmé-nyek figyelembevételét tették szükségessé.

Alapos számítástechnikai szaktudása van. Nyitott szem-mel jár, környezetében határo-zott véleménye van, mind szak-mai, mind társadalmi kérdésekről. Véleményét nyíltan feltárja, bátran, őszintén vállalja. Vitá-ban korrekt, érvekkel meggyő-zhető. Megoldást kereső, gon-dolkodó típus.

Péntek Petronella

1942-ben született Sároson.

Középiskolai tanulmányait Bu-dapestben, közgazdasági techni-kumban végezte. 1961-ben kez-dett dolgozni a Posta Központi Kábelüzemnél, mint pénzügyi majd munkaügyi előadó. 1966-ban felvételt nyert a Közgaz-dasági Egyetemre, amit esti tago-zaton végzett. Az egyetemi tanul-mányok alatt az üzemben belül belső ellenőri munkakörbe került. A diploma megszerzése után megbízást kapott a munkaügyi osztály vezetésére. Ebben a mun-kakörben üzemi szinten irányítot-ta a kollektív szerződés véle-ményezését, a kábelüzem függleké, az ott alkalmazott bérezési és a szociális ellátási formák kidol-gozását.

A Postások Szakszervezetének munkájába 1970-ben kapcsoló-dott be társadalmi munkában, ahol az országos testület válasz-tott tagja, illetve az ifjúsági mun-ka irányítója volt. 1975-től 1990 decemberéig az országos testü-let függetlenített titkáráként a közgazdasági és szociálpolitikai területet irányította. 1991-től a Magyar Távközlési Vállalat vállalatgazdasági szakosztályvezetője, majd a Befektetési Igazgatóság főkönyvelője volt. 1992. február 15-én megválasztották a Magyar Távközlési Szakszervezet orszá-gos titkárává.

Eddigi életpályája során üze-mi tapasztalatokat szerzett, majd módja volt a vállalati működés különböző területeinek, összefü-gésrendszereinek teljes megis-merésére.

A szakszervezeti munka során közvetlenül megismerhette a dol-gozók és azok nagyobb csoport-ját érintő, munkájukat, életüket meghatározó és befolyásoló gon-dokat. Ezek ismerete nagymér-tékben hozzájárult, hogy a külö-nöző vállalati döntések előkészí-tésében, majd meghozatalában közvetíteni és érvényesíteni tudja az illetékes fórumokon és testüle-teken keresztül a jogos dolgozói igényeket.

Meggyőződése, hogy a szak-mai ismeretek mellett a szociális érzékenység az a másik fontos elem, ami elengedhetetlen azon vállalati döntések meghozatalá-nál, ami közvetlenül vagy közvet-ve érinti a munkavállalókat.

A jelenlegi átalakulási folya-matban — támaszkodva szakmai és szakszervezeti ismereteire — elsődlegesnek tartja az aktív ér-dekérvényesítést, a vállalati priva-tizációs folyamatban a bérjöv-eelmek és a dolgozói tulajdonlás megfelelő színvonalú biztosítá-sát, a foglalkoztatási biztonság megteremtését a dolgozók szá-mára kiszámítható módon tör-téző intézkedésekkel.

Fuderer Károly

1948-ban született Mohácson.

Általános és középiskolai tanul-mányait Mohácson végezte. Érettségi után híradástechnikai műszerész szakmunkás bizonyít-ványt szerzett. Az 1980/81-es tan-években levelező tagozaton foly-tatta tanulmányait a győri Távköz-lési Műszaki Főiskola vezetékes szakán és üzemmérnöki diplomát szerzett.

1968. augusztus 1-jétől a Bara-nya Megyei Távközlési Üzem dol-gozója. Siklósan műszerész mun-kakörben kezdte szakmai életpá-lyáját. 1975-ben Pécsre került az üzem berendezésfenntartási osz-tályára, művezetői munkakörbe. 1980-ban ugyanezen osztály ve-zetésére kapott megbízást. 1985-ben a Baranya Megyei Táv-közlési Üzem üzemvezetőjévé ne-vezték ki.

A Postások Szakszervezetében 1970-től több választott funkciót töltött be. Volt bizalmi, üzemi szakszervezeti bizottsági elnök, 1975—1990-ig pedig a MATÁSZ jogelőd szakszervezete országos testületének tagja. Ez idő alatt aktív munkát folytatott a központi vezetőség közgazdasági munka-csoportjában. Ez teremtette meg számára a vállalat gazdálko-dásával kapcsolatos ismeretek el-sajátítását. Mindig a végrehajto szolgálatban dolgozó emberek szemszögéből igyekezett véle-ményt formálni a nagyvállalati és országos kérdésekről. Vélemé-nye, hogy a szakszervezeti köz-gazdasági jellegű munkában szerzett ismeretek eredményesen segítettek valamennyi munkakör-ben a mások — közöttük az érde-kképviselők — véleményét is számba vevő szakmai döntéseit.

1990-ben igazgatási, irányítási ismeretei bővítése érdekében az igazgatósággal üzemviteli; osztályá-nak vezetésére kapott megbízást. 1991-ben pályázat útján elnyerte a Baranya Megyei Távközlési Üzem vezetői beosztását. A volt Baranya Megyei és Pécs Városi Távközlési Üzem összevonását kellett úgy megoldania, hogy a megye hírközlési rendszerének üzemeltetéséhez jobban igazodó szervezet jöjjön létre. Ezen fel-adat megoldásában tudatosan törekedett az emberközpontú és racionális intézkedések össz-hangjára.

Életpályájából kitűnik, hogy el-sődlegesen a közvetlen üzemel-tetési és közönségszolgálati munkakörökben dolgozik legszí-vesebben. Itt mérhető leginkább és közvetlenül a szolgáltatás mi-lyensége, az emberi problémák, a munkatársak élet- és munkakö-rülményének alakulása, a dolgo-zók közösségének munkahelyi közérzete.

1990-ben a dolgozói érdek-kép-viseleti szervezetek bizalmából a MATÁV korábbi, a minisztérium által kinevezett felügyelő bizott-ságának lett tagja, mely a vállalat átalakulásával megszűnt.

Nász József

1952-ben született Szegeden.

A középiskola elvégzése után először a Szegedi Tervező Sző-vetkezetben, majd 1971. október 1-jétől a Szegedi Postaigazgató-ság távközlési osztályán dolgo-zott. 1983-ban szerzett diplomát a Budapesti Műszaki Egyetem villa-mosmérnöki kar, híradástechnika szakán. Az egyetem után több mérnöktovábbképző tanfolyamot végzett fénnytávközlés, digitális hálózatok, kábeltevé-hálózatok témakörökben.

A távközlési osztályon 1971-től a hálózatanlylvántartáson dolgo-zott, ahol megismerte a hálózato-topológiáját, struktúráját és igen nagy mennyiségű lexikális ismeretet szerzett. Ezt követően hálózattervezésként volt. Ebben a munkakörben akkor még az ana-lóg hálózatok építését, üzemelte-tését az építési, szerelési techno-lógiákat ismerte meg, valamint ezen munkákat irányította a sze-gedi igazgatóság területén.

1985-ben megbízást kapott a távközlési osztályon a hálózat-fenntartó csoport vezetésére. A csoport feladatstruktúrája kite-kintést adott szervezetelméleti és gazdasági folyamatokra. A háló-zatfenntartás költségtervezése és elszámolása műszaki oldalról megközelítve új kihívást jelentett számára.

Az igazgatóság szervezetében történt változás következtében átmenetileg párhuzamosan ellát-ta a hálózatépítés igazgatósági szintű szakmai irányítását is. Eb-ben az időkban valósult meg az országban elsőként a szegedi kötvénys hálózat. Helyszíni irá-nyításával épült meg üzemelő ká-beleken — a mintaszakaszt meg-előzve — szintén az országban el-sőként a szekunder PCM-rend-szer a leghosszabb (76) regenerá-tormezővel. Vizsgálati tanulmá-nya hiúsította meg szekunder PCM-rendszerek telepítését Wes-tern kiengyenlítésű kábelekben. 1990-ben műszaki fótanácsosi cí-met kapott, mely azóta minden évben megújításra került. 1991-ben műszaki alkotói díjat ka-pott kábeltelevíziós hálózatok építési technológiájának kidolgo-zásáért.

1991. július 1-jétől az üzemviteli osztály vezetőhelyettesi munka-körének ellátására kapott megbí-zást. Vezetői munkájában, illetve kollégáival szemben is elsődle-ges elvárása az alapos szakmai felkészültség, széles látókör, ille-tve a maximális emberi hozzáál-lás. Munkatársai feladatait időt és energiát nem kímélve segíti, különösen az első lépéseknél. Si-került környezetében olyan lég-kört kialakítania, ahol a „jót dol-gozás” élménye párosul a kolle-galitással, az emberi problémák megértésével.

Az érdekképviselőnek 1970-től tagja.

Célja, egy gazdaságilag körül-határolt, magas szakmai alapokra helyezett üzemviteli megvalósítá-sa emberi környezetben.

Ma még öt szállónk van

A Népszavát olvastam, amíg várakoztam *Szirmai István* szobájában. Megint egy csomó bosszantó dolog! — dohogtam. De miért pont ma ne lenne? — párbeszélgettem magamban. Szerencsére nem volt időm felpaprikázódni, mert Marika az ígért időre visszaérkezett a POK-ban tartott értekezletről, ahol a szántódi oktatási táborozás menetrendjét véglegesítették. Kedvemért most át kell programoznia magát, mert a Posta- és Távközlési Szociális Ellátó Kft. tevékenységéről közölt sorozatunkban most a munkásszállók helyzetének bemutatása következik.

Előkerül egy nagyalakú kockás füzet — társait már ismerem —, melyben pontosan, naprakészen vezetnek mindent. Az adatbirodalomból választ kapok kérdéseimre.

Öt szállójuk van, két férfi, egy nő, egy diák- és vendég-, továbbá egy vendégszobás szálló. A csoportvezető röviden bemutatja mindegyiket.

— Az I. számú központi férfit szálló — Üllői út 114—116. — a legnagyobb, 576 férőhelyes. Általában telt ház van, kihasználtsága 96-98 százalékos. Törzslakói vannak, a mozgás mindössze néhány helyre korlátozódik, egy körön belül ismétlődik. A szomszédos oktatási központ részére is vannak fenntartott szobáik, a vidékről jövő levelező hallgatók részére. A szobák egy része három-négy ágyas, de a többségük, sajnos, nyolc-ágyas. A szobák mellett van egy kis étkező, illetve melegítőkonyha, egytálételes vacsorák készítésére is nagyon megfelel. Igénybe is veszik, annak ellenére, hogy a szállóban reggeli, ebéd- és vacsorafőzés van. Paprikaszegzenban például na-

gyon gyakori a lecsóillat. Az épület első emeletén van a munkalélektani és orvosi rendelő, a szálló lakói számára tehát helyben van egészségügyi ellátás.

— A Gvadányi úti, II. számú férfit munkásszálló 224 személyes, de jelenleg csak 80 lakója van. Érdeklődés hiánya miatt a szobák egy részét külső vállalatnak adták ki, orosz vendégmunkások részére, akik nemrégiben hazamentek. Ezért a szerződést felmondták. Nem is töreksenek most a szálló feltöltésére, mert az épület állaga nagyon leromlott, teljes felújításra szorul. Részleges felújítás szakaszos munkával nem megoldható, ezért feltehetően még ebben az évben bezárják. Már az idén is sok gond volt a fűtésrendszerrel, elhasználódott a víz-, a csatorna- és az elektromos hálózat, rosszak a nyílászárók... Szóval a pincétől a padlásig mindent rendbe kell hozni. A lakók átmenetileg átkerülnek majd a központi szállóba.

— Nem kell szégyenkezni a Zágrábi út 1—3. alatti ötemeletes szállóépülettel, mely függőlegesen ketté van választva. Az egyik fele a hölgyeké, 225 személyes. Kihasználtsága maximális, ha valaki netán elmegy, azonnal a helyébe lépnek, mondhatni melegváltás van. A háromágyas szobák szépek, barátságosak, látszik rajtuk a nők kezek nyoma.

— Az épület másik felében van a diákszálló, negyvenkét háromágyas szobával. Itt azok a fiatalok laknak, akik vidékiek és a fővárosban tanulnak naplapi tagozatos szakközépiskolákban. Huszonnégy kétágyas, fűrdőszobás szoba pedig a vendégeké.

— A sort a rendkívül hangulatos vendégház zárja, mely a

Margit híd közelemben, a Szent István körút 10. számú ház harmadik emeletén egy falépcsős, külön kis világ. Ötvennyolc férőhelyes, a szobák 2—5 ágyasak. Itt lehetőségünk van szabad értékesítésű hasznosításra is. Az alapító vállalatoknak öt nappal előbb kell jelezniük az igényt, ami változó. Ha van hely — általában van —, természetesen előnyben részesítjük azokat a dolgozóinkat, akik nem hivatalosan akarnak igénybe venni vendégszobát. Csak ezután következnek az idegenek. Vannak köztük viszázatérők. Például a németek állandó kapcsolatokat tartanak a szállóval. Jó hírünket jelenti ez a ragaszkodás. A kihasználtság különböző, télen alacsony, tavasztól növekvő, és ha valamilyen fővárosi rendezvény van — például BNV —, telt ház van.

A felsorolásból nem maradhat ki a szállókban nyújtott szolgáltatások sora. Színes televízió, házikönyvtár mindenütt van. A központi szállóban műsoros esteket, film- és videofilm-vetítéseket tartanak, az érdeklődők bekapcsolódhatnak a különböző szakkörök munkájába. Hogy mennyire élnek ezek a lehetőségekkel, arra a helyszínen lehet csak választ kapni. Majd egy ilyen látogatásra is sort kerítünk.

Az alapító vállalatok nem kevés anyagi áldozattal tartják fenn a munkásszállókat. Egy hónapra egy személy után 4400 forint az önköltségi ár, ennyit utalnak át a Szociális Ellátónak. A dolgozók által fizetett térítési díj mértéke az alapító vállalatoktól függ. Mindenesetre a támogatás jelentős. Sokan halál-sak ezért.

Bánhidi Éva

Az Alkotmánybíróság döntése után

Talpon maradunk

Jó hangulatban találtam *Mundruczó Kornélt*, a Postai Dolgozók Szakszervezetének országos titkárát, amikor a május elsejét követő nap reggelén felkerestem dolgozószobájában.

— **Mi újság a szakszervezetben?** — kezdtem a nem éppen vadonatúj kérdéssel, közben kavargattuk a kávékat.

— Fel vagyok dobva. Szép május elsején volt. A postások és a hírközlésiek sportegyesületénél több, mint kétezer gyűltünk össze az Egressy úton, és sok-sok élménnyel gazdagodva, nagyon kellemes napot töltöttünk együtt. Nem is számítottunk ilyen tömeges részvételre, ám segítette a nyári időz, napfényes időjárás (is). Ehhez még hozzátenném, hogy sok kollégánk a Városligetben majlisozott, ahol részt vettek a szakszervezeti nagygyűlésen, meghallgatták *Nagy Sándor* beszédét. Ezt a napot tekinthetjük akár a szakszervezetek közötti választásokra való felkészülés nyitányának, annak, hogy *beindult* az üzemi tanácsok és a tb. önkormányzatok választását szolgáló kampány.

— **Hogyan képzelik el a választásokat, milyen a felkészülés menetrendje?**

— Május 14-én az intézőbizottság megtárgyalja a választásokkal kapcsolatos teendőket, s dönt azok ütemezésében. Szeretnénk úgy megszervezni a felkészülést, hogy az sikeres legyen; a postás szakszervezeti tagok és tisztségviselők *szerezenek mandátumokat* az üzemi tanácsokban, a társadalombiztosítási önkormányzatokban.

Programunkat majd írásban is megküldjük az alapszervezeteknek. Terveink között szerepel, hogy minél több időt töltsünk az emberek között, a helyszínen, a munkahelyeken. Írásos anyagokat is készítünk, igyekszünk megfelelően kihasználni a Postai és Hírközlési Dolgozók Lapjában rejlő lehetőségeket. Programunkra az alap- és a közpénzeset *pénzt* is adnak.

— **Ez utóbbi különösen figyelemre méltó. Mire számít a választások során?**

— Arra, hogy *talpon maradjunk*, nem gyengülünk meg nagyon. Minimális taglétszámcsökkenéssel számolunk. Bizom benne, hogy szakszervezeti tagjaink jó része bekerül az üzemi tanácsokba, s ezzel segítik a szakszervezet és az üzemi tanács együttműködését. Nyugodtabb időszakra számítok. Remélem, a választásokkal *lezárulnak* a legitimációs viták, a régi és az új szakszervezetekről szóló vádaskodások, és világosabbá válnak a viszonyok, normálisabban lehet majd dolgozni. Egyértelművé válik a vagyoni helyzet, mi is megtudjuk, milyen rész illeti meg a Postai Dolgozók Szakszervezetét, mint a szövetség legnagyobb tagszervezetét.

— **Most már ismerjük az Alkotmánybíróság döntését. Hogyan tovább a vagyoni kérdésében?**

— Mi annak idején megtárgyaltuk a vagyonbevallást a területi döntések alapján, amelyet a múlt év november 30-án tartott rendkívüli kongresszusunk is megerősített. Azt mondtuk: az Alkotmánybíróság

döntéséig nem teljesítjük a vagyonbevallásra vonatkozó felhívást, azt követően pedig a *döntéstől függően* járunk el. Ez azt jelenti, hogy mindenekelőtt részletesen ismertetjük a tagsággal az Alkotmánybíróság határozatát, s megkérjük a 238 alapszervezetet, hogy újra gondolja át a dolgokat, és alakítsa ki álláspontját. Lehetőleg *rövid időn belül*.

— **Mi várható az alapszervezetek részéről?**

— Remélem, tagságunk arra kötelez bennünket, hogy *vagyonnunkat bejelentsük*. Annyit már egyébként is megtettünk, hogy felkértük szakembereinket: tegyék meg a szükséges előkészületeket, hogy a döntés után az igényelt adatok rendelkezésre álljanak.

— **Sokfelől hallom, hogy az Alkotmánybíróság határozatának szövege nem éppen könnyű olvasmány. Nagyon oda kell figyelni, és alaposan végig kell gondolni.**

— Valóban. Az az igazság, hogy a *részletekben még sok a kérdés*. Ezeknek az egyértelmű tisztázása, helyes értelmezése a következő napok leckéje.

— **Mindenki így látja?**

Ez egy tagszervezet véleménye. Mivel a vagyon közös, tulajdonosként a tulajdonlapon a szövetség van feltüntetve. Ezért a tagszervezetek döntését követően a *szövetségi tanácsnak* kell meghoznia a vég-ső határozatot a vagyon bevallásáról.

Kárpáti Sándor

A posta szociális tevékenysége

A Balatonfüreden március 27-én megtartott munkavállalói—munkáltatói érdekegyeztető fórum megtagárgyalta a Magyar Posta 1991. évi szociális tevékenységéről szóló beszámolót és az 1992. évi szociális tervjavaslatot. Az ország minden részéről jelen lévő szakszervezeti tisztségviselők, vagyis a titkárok országos tanácsa nagy felelősséggel vitatta meg az országos előterjesztést és a hozzá fűzött szóbeli kiegészítőket.

A testület a vitát követően elfogadta a beszámolót, és egyetértett az ez évi célkitűzésekkel. A főbb szociális tevékenységekről az alábbiakban kívánok beszélni.

Az 1991. évi szociális tevékenység pénzügyileg megalapozott volt, a posta 1,2 milliárd forintot fordított erre a célra, 9,8 százalékkal többet, mint ahogy azt tervezték.

Rendkívül kedvezőnek ítéltük meg, hogy az új kollektív szerződésben számos olyan szociális juttatást is szabályoztak, amelyek a korábbi ksz-ben nem szerepeltek. Ilyenek a vállalati üdültetés és a segélyezés témaköre, ahol a feltételek egyben garanciákat is adnak a munkavállalók számára. A ksz a szociális juttatások személyre szabott elosztására úgy rendelkezett, hogy a hatáskör az érdekképviseletek által létrehozott bizottságokat illeti meg. A bizottságok döntő többsége jól funkcionál.

Az elmúlt évi eredmények közül a legpozitívabb, hogy szakszervezetünk a viták és egyeztetések során megegyezett a szakmai vezetőkkel abban, hogy a **munkahelyi étkezési hozzájárulás pénzbeli támogatását** a mindenkori személyijövedelemadó-mentes határig biztosítják. Ezzel egy igen nagy lépést tettünk az igazságos elosztás irányába, hiszen az akkori 800 Ft-os havi étkezési hozzájárulást minden főfoglalkozású 4 óras, vagy annál hosszabb munkaidővel foglalkoztatott dolgozó megkapta. Ez a dolgozók széles körére kiterjesztett támogatás rendkívül jó visszhangra talált, amelynek éves költségkihatása 437 millió forint volt. A pénzbeli hozzájárulással egyidejűleg erőteljesen csökkent a természetbeni étkezésben részt vevők száma (6208 fő).

Minden eddiginél magasabb összeget fordítottak a **segélyezésre**, több mint 63 millió Ft-ot fizettek ki 26 200 szociális rászoruló dolgozónak, főleg a gyermekeket nevelő családoknak.

A **lakás célú támogatás** iránti igény a dolgozók jóléti viszonyainak romlása miatt visszafogottabb volt, de így is 689-en részesültek mintegy 91 millió Ft kamatmentes kölcsönben. 40 rászoruló család dolgozó kapott térítésmentes támogatást. A kölcsönben részesülők átlag 130 000 Ft támogatást kaptak, ami véleményünk szerint a mai lakásárakhoz viszonyítva elenyésző, nem nyújt igazi támogatást. Közelíteni kellene a ksz szerint adható fel-ső határhoz.

Az új ksz **módosította a távbeszélődíj-kedvezményt**, nevezetesen korlátozták a kedvezmény mértékét egy átlagos igénybevételi szintre. A dolgozók végül is belenyugodtak ebbe az intézkedésbe, figyelembe véve, hogy ezt a kedvezményt a postának a távközlés részére meg kell fizetnie.

Az elmúlt évben a **vállalati üdültetésben** 7596-an vettek részt, ez a szám családtagokkal együtt értendő. Sajnos, a rendelkezésre álló üdülési lehetőségeket — főleg a Szociális Ellátó Kft. által üzemeltetett üdülőkben, ahol a beutalójegyeknek csak mintegy 50 százalékát vették igénybe — nem használták ki a dolgozók. Sok postaszervtől visszaadták a fődényi balatonfenyvesi vagy balatonalmádi üdülőbe szóló családost beutalójegyeket is.

Szakszervezetünk és a posta együttes döntése alapján augusztusi fődényi beutalójegye-

(A személyi jövedelemadóval kapcsolatos egyes szociális el-látások kérdéseiről részletes tá-jékoztatót adott ki szakszerve-zetünk még februárban, ami az időközben bekövetkezett mó-dosításokkal együtt eligazítást nyújt a tisztségviselőknek és a dolgozóknak.)

A szakmai vezetőségnek javaslatokat tettünk, hogy a törvényes kereteken belül a **lehető legkisebb mértékűre szorítsuk a személyijövedelemadó-alapot** a szociális juttatásokkal kapcsolatban. A Posta-vezérigazgatóság ezekben a témákban megkérte az APEH állásfoglalását, így a következők szerint lehet eljárni:

● a vállalati üdültetésnél a családtagok önállóan is beutalhatók, így megosztva jelentkez az adóalap;

● a gyermek a nyári csoportos és a családost beutalásnál is önállóan utalható be, így nem kell utána adót fizetni, mivel általában az adómentes sávba esik;

● az üzemi segély a gyermek jogán is adható, így főleg a nagycsaládos és gyermekét egyedül nevelő szülők mentesülnek az szja alól;

● az étkezési bónókat a Meinn cégnél is be lehet váltani, így adómentes, de ebben a helyi APEH-hal meg kell egyezni.

Az **üdültetési terv** csökkenő igénybevétellel számol. Balatonfenyvesen és Balatonalmádiban a posta részére járó férőhelyeknek csak az 50 százalékát igényeltük, a debreceni postásüdülőnél pedig csak 30-at. A gyermeküdülőknél viszont a teljes kapacitást igénybe kívánjuk venni. A fennmaradó szabad kapacitást értékesíthető külső szervek részére. Hosszabb távon nem lehet cél, hogy a postások nehéz anyagi helyzetük miatt kiszoruljanak saját üdülőikből. Ezért a beutalójegyek elhelyezésére az eddigiéknél sokkal több figyelmet kell fordítani, és ahol lehet, anyagiilag is segíteni kell (pl. fizetési előleggel).

Szakszervezetünk kezdeményezte a ksz módosítását, miszerint a nyári csoportos **gyermeküdültetés legyen térítésmentes**, a teljes költséget a szülő postaszerve vállalja. Ezt a posta vezetői elfogadták, megértve a gyermekeket nevelő postáscsaládok nehéz anyagi helyzetét és rászorultságát. Ezeket az ún. térítésmentes beutalójegyeket azonban még nagyobb felelősséggel kell az érdekképviseletek által létrehozott bizottságoknak odaítélni, hogy egyetlen beutalójegy se maradjon felhasználatlanul csupán azért, mert a dolgozó gyereke „ingyen” kapja.

Az üdültetésre a terv 66 millió Ft-ot, a segélyezésre pedig 75 millió Ft-ot irányoz elő.

Kulturális és sporttevékenységre összesen 45 millió Ft fordítható.

Lakáscélú támogatásra 100 millió Ft-ot lehet felhasználni, de úgy, hogy a kölcsön a költségekhez az eddigiéknél sokkal jobban igazodjék.

1992 folyamán elő kell készíteni a Magyar Posta új arculatához illő, **új szociálpolitikai egyenruha** bevezetését, amely a következő évben várható. A szakszervezeti testületeknek, a tisztségviselőknek segíteniük kell abban, hogy a dolgozók igényeit megismerve készüljenek el az új egyenruha tervei.

A vállalat szociális juttatásainak felhasználásában a dolgozók jogos igénye az **igazságos elosztás**, a rászorultság figyelembevétele és a nyilvánosság megteremtése. Ebben a területen működő érdekképviseletek és szakmai szervek összehangolt tevékenysége elengedhetetlen.

Németh Istvánné

Kazinczy Ferenc levelezésének postai vonatkozásai

II. rész

Bár Kazinczy Ferenc nem szívesen emlékezett vissza fogságára, annyit azonban megjegyzett, hogy a magyar politikai foglyoknak jobb sorsuk volt, mint a német raboknak, akik naponként négy krajcárt kaptak, amiből az ellátásukat kellett fedezniük. A németeknek nem volt semmi ruhájuk (elfogadható), semmi ágyneműjük egy szalmazsákon és egy pokrócon kívül, börtönük küszöbét soha nem léphették át. A magyar raboknak szabad volt úgy élniük, ahogy az erszényük bírta, saját ruhájukat viselhették,

naponta kivitték őket egyenként a napra. Kazinczy megemlékezője során, hogy börtönévei alatt háromszáz könyv volt vele, de ha kézbe vette valamelyiket, már a második sor olvasása közben gyilkos törként nyíllalt belé a gondolat, hogy határozatlan ideig tart a fogsága. A Brünn melletti Spielberg várában ugyanis találkozott egy 34 éves szenvedő rabbal, de 1800-ban az uralkodó császár egykori tanítója, báró Riedele András is bizonytalan ideig raboskodott.

Széphalom, az irodalmi élet „telefonközpontja”

A fogságyötört, gyenge fizikumú Kazinczy gyorsan pótolta két éves lemaradását, amihez két kedvező körülmény segített. Megnősült, 1804-ben feleségül vette volt principálisának, gr. Török Lajos Kassa kerületi tanügyi igazgatójának a leányát, a megcsodált szépségű, nála 20 évvel fiatalabb Sophie-t, aki 27 évig tartó házasságuk alatt öt leány- és három fiúgyermekkel örvendeztette meg őt.

A másik kedvező körülmény, hogy függetlensége és nyugalma érdekében 1806-ban felépítette a maga tervezte házát a Sátoraljaújhelyhez tartozó Bánácska községben, amit Széphalomnak nevezett. Innen küldte, ide kapta ezentúl leveleit. E hely lett Németh László szerint „a korabeli magyar irodalmi élet telefonközpontja”.

Arra, hogy mennyit költhetett postára, milyen volt levelezésének gyakorisága, maga írja Regmecről, még 1791. január 7-én Batthyány-Stratman Alajosnak:

„Atyai jószágomból élek, s hivatalom esztendőnként 1500 Ft-ot hoz bé, mégis annyira jutottam a literatura miatt, hogy azt vagy félbe kell hagynom, vagy adósságba verem magamat. Mert azok a munkák, amelyekért ennek kedvéért teszen egyikünk, vagy másikunk, többbe kerülnek a megemésztett papíros, tinta és mécs áránál. Egy kancellistát fizetek tulajdon erszényemből 100 forintot, újságokat és hónapos írásokat bővebb számban hordatok mint különben; postán levelezek, mégpedig paquetonként gyakorta; Gessnerem Idylliumból 50, Bácsmegyeiből pedig 300, úgy Hamletemből 100 nyomtatványt ajándékoztam el egynek is másnak is. Orpheusomból nekem a nyomtató hatnál többet nem ad, de én legalább tízet küldök el ingyen, mégpedig postán, és így kettős költségem van; magam fizetem a rézmetszetteket, anélkül, hogy ezekért akár pénzt, akár nyomtatványokat kapjak...”

Kazinczy írásában nincs túlzás, pedig ekkor még tanfelügyelő volt, kapcsolatai kiépítésének elején tartott. Mennyire rúghatott levelezési költsége tevékenységének dandárjában, a nagy viták, családi peres ügyek intézésének idején?

Váczy gyűjtéséből: 1810 júliusától 1829. január 21-ig 1873 levelet küldött és 1593-at kapott. Húsz év alatt 3466 levél fordult meg kezében, nem számítva a keresztkötéses, levél nélküli küldeményeket. Ez hatalmas mennyiség lehetett!

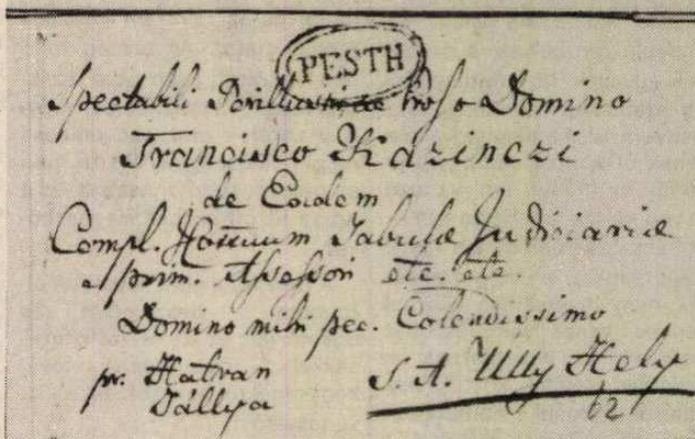
Kazinczy idejében nagy gondot fordítottak a levél címzésére, a tisztelet megadására. Altalános volt, hogy franciául címezték a levelet, mint maga is tette: „A Monsieur Baron Wesselényi de Hadad, Chambellan de Sa Majesté Imperiale Royale Apostolique et Comte Suprême du Comité de Közép Szolnok par Debrecen, Somlyó, Zilah, Zsibó.”

Előfordult, hogy elmaradt a címzés. Ugyancsak Wesselényinek írja: „... Sietve írárok, mert félek, hogy cselédem később ér a postához; elhagynom a titulárákat. Nagyságod ismeri tiszteletemet és tudja, hogy nem esik tiszteletlenségéből. Sőt arra kérem, hogy leveleimet néha ne is subscribáljam (írjam alá). Írásom ismeretes, és az mondja világosan ki vagyok...”

Sárközi István címíratként ezt írja: „A Monsieur François de Kazinczy, Assesseur de la Table de Justice aux Comtes D'Abauj et Zemplén, par Ofen, Sátor-Alja-Újhely—Széphalom.”

Kazinczy levelezése az osztrák birodalom határain túl is kiterjedt. Levelezésével azonban igen óvatos volt. Több esetben levelet Bécsben adatta fel, így kevésbé volt feltűnő. 1823. január 17-én Ferenczy István szobrásznak ír kitörő lelkesedéssel, és elküldi Ferenczy Graphidionára c. hatsoros epigrammáját Rómába. A levelet Bécsben adatja postára, attól tart — írja — „hogy itt a levelet vagy hibásan viszik a posták, vagy valaki tudni akarja mi bajom nekem Rómával, a levelet felbontják, el sem küldik”.

A francia posta működésére enged bepillantást a párizsi levél esete. Prof. Kézdy Mózes 1813. május 22-én azt írja Kazinczynek, hogy értesíti őt az újhelyi posta egy Párizsból érkezett levélről, mely Kazinczy-nak van címezve. Az értesítőn (franciául Avis) az áll: „Qui n'a pas son cours faute d'affranchissement (Nincs az

Igaz Dániel Pestről küldött, latin címzésű levele Kazinczy-nak

egész átsorolva bérmentesítve), ha a levelet át akarja venni, a postadíjat az Avis-val küldje.” A párizsi posta a bérmentesítés kiegészítését kérte a címzettől az értesítésen keresztül, amit Kazinczy el is küldött, és a levél szeptemberben meg is érkezett. A levél útvonalát a címzésről leolvasható: „de Paris — Monsieur M. Francois de Kazinczy, Assesseur de la table judiciaire de plusieurs comitats Par Nancy, Strassbourg, Vienne a' Autriche, Pressburg, Budapest, Kövesd, Miskolc, Tállya, Liska, Újhely-Széphalom an Hongrie.”

Kazinczy tudta, hogy a belföldi levelek késedelme nem minden esetben a posta szállításának lassúságán múlott. Bizonyosság erre Kazinczy-nak Dessewffy Józsefhez 1800 májusában írt levele:

„Nagy szomorúságomra van, hogy leveleinket a posta oly késedelmesen hordja s' hogy még az újhelyi commissárius (megbizott) is szolgabíráink által sem mehetnek s' jöhetnek sebesen. Minapi levelem igen sokáig hevert a vármegye házában, amint alkalmam volt magam is látni...”

Az író a postán használt helynévbélyegző használatát gyanúsítva tartotta. Erről Cserey Farkasnak írt levele utóiratában:

„Nagy szükségem van hitelesen tudni, hogy az újhelyi postán nem rakják-e fel a feladott levelekre ezt „von S. A. újhely” és így, aki a postákon, ahova a levél küldetik a levelet megpillantja, kitalálhatja-e, ki írta azt és honnan jó. Édes barátom ne felejtse el ezt tudtomra adni első leveledben.”

Napóleon hatása a levelezésre

Napóleon, francia császár magyarországi hadjárata, majd annak során tett felhívása nem maradt hatástalan a társadalom egyes rétegeire, akik társadalmi szinten franciául beszéltek. Így jött körükben divatba a francia nyelvű levelezés is. Ennek nyomát megtalálhatjuk Kazinczy levelezésében is. I. Ferenc király, hogy a hadjárat költségeit némileg fedezze, a postai díjakat is emeltette. Míg a fél latonként számított belföldi levél viteldíja 1689–1798 között 4 krajcár volt, 1803-ig 6, 1806-ig 8, 1810-ig már 12 krajcár emelkedett.

1817-ig előtérbe került a súly és távolság együttes figyelembevételével kialakított díjszabás, amikor négy útból eső állomásig fél latonként 8, azontúl 16 krajcárt kellett fizetni. Változott az ajánlás díja is: 1815-ig 6 krajcárt, és 2 krajcár vévénydíjat kellett a feladáskor fizetni. A tértivevény, akkori nevén Gegen-Recepiusz után a címzett fizetett 3 krajcárt. A rendes díjat (belföldre és ide számítva a többi osztrák tartományt is) felesben fizette a feladó, és átvételkor a címzett.

E díjazási módnak nyomára akadni Kazinczy levelezésében. Dessewffy Józsefnek küldött levelét feladáskor elfeledte bérmentesíteni, amiért elnézést kért.

Aggodalma később is megmaradt, ezért biztonságosabbnak tartotta levelét tértivevény mellett feladni. Wesselényinek írta 1809-ben: „... Hogy levelem el ne tévedjen postára receptise mellett tésszem fel.” A megfigyelés nyomai főleg a Pesten átmenő levelezésén mutatkoztak meg. Horváth Ádámától Balatonfüredről kapott levelén a feltörést tapasztalva felismerését nem rejti véka alá, válaszával ezt kezdi:

„Kedves Barátom, mindenek előtt vedd azt a jelentést, hogy ma vett leveled fel vala törve s igen nagy gonddal vala pecsételve. Kopertád felső részén is vettem észre a feltörést, nemcsak a külső jeleken. De jó, hogy az a becsületes ember, aki erre vetemedik, legalább elküldötte, el nem sikasztotta.”

Kazinczy levelezését Sátoraljaújhelyen keresztül bonyolította le. Új levelezőpartnerének ezt jelölte meg végső postahe lyül. Előfordult, hogy Kassa felől küldtek részére levelet, mint Kazinczy Ferenc is tette, mire válaszában Kazinczy meg is jegyezte: „Hamarabb vettem volna azt, ha az újhelyi posta által Széphalomra lett volna és nem Kassára utasítva.”

Egyeztetni a levélcímezést Kisfaludyval is:

„Augusztus 22-én írt és hibás adresee miatt tétova csavargott leveledet csak ma 1808. szeptember 15-én vettem. Tudniillik az utolsó francia betörés óta nem lakom már Kám-ban... hanem Sümegen... Adressem tehát per Buda, Veszprém, a Sümegh... Első leveledre írt válaszómat én par Pesth, Sátoralja-Újhely- a Széphalom utasítottam...”

Kifogásolta, ha fiatal levelezőtársai közül valaki, hogy az ő terhére enyhítse, az egész postadíjat feladáskor kifizette. Kölcsey Ferenc például ezt tette. Nem is úszta meg szemrehányás nélkül:

„A jó tónus ellen vétkezett kedves öcsémuram, hogy levelet frankóztá — írja Kölcseynek 1808. június 13-án —, az nincsen szokásban, s megbántásnak vehetnék, mert vagy szegénynek vagy fősvénynek látszik az, akihez így mégyen a levél. Örömet fizetem én a posták taxáját, ha még feljebb rúgtatja is az uralkodó.”

Kölcsey postafordultával kér elnézést hibájáért:

„Megszégyenülve vallom meg levelem elküldésének módjával ejtett hibámat, de bántorkodom bocsánatát remélni, és azt hinni, hogy nem fogja a tekintetes úr azon immoralitást felőlem feltenni, hogy ilyen illetlen gondolatok fordulhattak volna meg eszemben. Azonban alázatosan köszönöm azt a szerencsét, melyet nekem a tekintetes úr hozzám küldött örökbe becses levele által szerezni méltóztatott, s méltóztatott a vele való levelezést megengedni...”

Igy indult meg a levelezés irodalmunk két kiválósága között.

Kamody Miklós

„Itt van

Hazánk miniszterelnöke nemrégiben a korábbi május 1-jei ünnepeket mindenki által utált megmozdulásokként említette. Fogalmam sincs, hogy ezt 15 millió magyar gondjainak ismerőjeként tette, vagy osztott-szorzott, s ránk gondolt, akik ebben a szűk medencében utáltuk (vagy nem utáltuk) a rendszert, de hogy miért tettük volna ezt, ezzel az Amerikából kiindult össznépi banzájjal, arra nem volt utalás.

Jó, tudom, kisajátították, rendszert támogató jelszavakat emeltünk magasba, megsértődünk, ha pártunk és kormányunk fő-fő vezetői pont akkor mentek el kisdolgozni, amikor éppen mi voltunk a fő-fő tribün előtt, de azért ennyi ember között közel sem volt annyi birka, mint ahogy azt mostani pástoraink képzelik.

S van egy olyan érzésem — sőt bár volna annyi százforin-

tosom —, sokan közülük éppen oly élvezettel harapdálták az ilyenkor kötelező virslit, s iták a rendszernél pocskább világot, mint az a „bunkó” dolgozó, akivel együtt vonultak. Köztük az alapvető különbség talán az volt, hogy a „bunkónak” ez jólesett, őszintén örült, a másik pedig lenyelte, hazudott viselkedésével, s furcsamód mint az ördög megkísértéséről beszél utódainak.

Akik lehet, hogy most ezen az 1992-es május elsején ott kódorogtak a Városligetben, az egykori bunkó apák és anyukák leszármazottjaival kézenfogva.

Feleségem is elkísért — na ná, mert hívtam —, s én egyre-másra magára hagytam, fotóztam, riportokat készítettem, s este hazatérve mindössze annyit mondott: „Azért egy sült halra meghívhattál volna.” Ürsten, hogy én milyen bunkó vagyok!

Torgyán József alig pár méterre a szakszervezetek sátraitól kiáll a nép elé vitakozni Udvarhelyi Lászlóval, a Baloldali Egység Mozgalom képviselőjével. Bátran teheti, nem kell a 200 forintos parádicsomtól tartania, a tojást pedig már régen megfőzték, sőt megették a húsvéti ünnepeken.

Két-három mondata után

kiderül, hogy hallgatói között nem tökéletes az egyetértés, és olyan jóízű pofozkodás kezdődik, mint a boldog kuruc-labanc időkben.

Aztán lőn béke, zsíros kenyér lila hagymával, régi május elsejüket idéző áron. A sör árába viszont már „begyűrűzött” a kapitalista árszínvonal...

Vajon szövetségre lép, és népi egységkormányt alakít Udvarhelyi László és dr. Torgyán József?

Fazekas Mihály Debrecenből kázmérbe küldött francia címiratú levele. Debrecenből Érsemlyénbe küldték tovább

május elseje, énekszó és tánc köszöntse ...”

Népi mondóka tegnapról

Az utóbbi időben többször volt alkalmam Nagy Sándorral, az MSZOSZ elnökével beszélgetni. Ne tulajdonítsanak ennek nagy jelentőséget, ezek a beszélgetések alkalmanként arra korlátozódtak, hogy ő vagy én szívunk el naponta több cigarettát, és sokszor a közönség (hallgatók) előtti fellépések percei előtt történtek. Úgynevezett mélyreható beszélgetésre sohasem került sor. Tudom, az ember — különösen ha újságíró — ilyenekből ne vonjon le következtetéseket, s ha mégis megteszi, nagyon alaposan gondolja át!

Átgondoltam, s van bennem valamiféle tisztelet ezzel az emberrel kapcsolatban. Jó a szövege. Nem uszít, nem lázít, s esze ágában sincs kioktatni. Tényeket közöl, azok nagyon pontosak és elfogadhatók. Persze már akinek ... Nem irigylem, mert egy olyan terhet hord a hátán, amellyel sokan már hasra estek volna.

1992. május elsején a Városligetben tartott beszéde nyilván nem akkor született, mégis olyan volt, mint egy cigarettaszünetben tartott eszmecsere, nikotin- és egyéb mérgezés nélkül.

Hozzávetőleg kétezeren keresték fel a postás sporttelepet május elsején, bizonyítva, az emberek igenis igénylik az ilyenfajta összejöveleket. Igaz, most nem szóltak pattogó indulók a hangszórókból, helyette harsány biztatástól volt hangos a sportpályák környéke, s jelentős összegek cseréltek gazdát az árnyas fák alatti kártyacsatákban.

Természetesen volt sport is: családi röplabda, s óriási gurítások is történtek, és a sakk kedvelői sem unatkoztak.

De azok a gyerekek sem, akik jópofa műsort nézhettek, hallhattak, néha bizony el-elbóbiskolva.

Jó volt, szép volt, kedves volt, s van egy olyan érzésem, egy év múlva ez a gyönyörű sporttelep még több postai és távközlési dolgozót fogad majd, amikor egy ide kihelyezett virsligyár, vagy sörfőzde is rekordtermelést érhetne el.

— veégh —

RÉGI POSTÁK, RÉGI LEVELEK

Mostanában régi leveleket olvasok, szeretek bepillantani hajdan élt emberek bizalmas titkaiba, élvezem a stílus szépségét, az akkor megszokott nyelvi fordulatokat, a szép szavakat, melyek felforrásítják a papírost. Vagyis készülök új történelmi regényem megírására.

A csodált, gyűlölt 17. századba merülök ismét, immáron hetedik vagy nyolcadik könyvem lesz ez, amit ebből az évszázadból hozok, azért nem lehet pontosan megállapítani, mert egy-kettő közülük átnyúlik a 18. századba is. Hősöm — vagy egyik hősöm, alakom, meghatározó egyénisége e századnak — *Vitnyédy István*. Maga sárvári születésű, de élete javát Sopronban élte. Most, e nyugtalan években, amikor az ember igazán elmerülhet a történelemben, hogy mind kevesebbet foglalkozzon a ma gyöttrő gondjaival, igazán kellemes Vitnyédy korával foglalkozni. Vitnyédy ügyvéd, Sopron főjegyzője, országyűlési követ, a protestantizmus egyik meghatározó alakja, a Wesselényi—Zrínyi—Frangepán—Nádasdy összeesküvés mozgatója. Zrínyi Miklósnak, a költőnek barátja, ügyvédje, a Szigeti veszedelem korrektora, ki ura és megbízója helyett járt oly sokszor Bécsben, *Cosmerovius Máté* tipografus úrnál, hogy időben elkészüljön ez a szép könyv, amely maig a magyar irodalom egyik legnagyobb büszkesége, s melynek teljes címe: *„Adriai tengernek Syrenaia”*.

Nemrégiben Sopronban üdültem, s volt időm többször is felkeresni Vitnyédy hajdani lakóházát a Szent György utcában. Könnyű felismerni, a kapu reneszánsz szemöldökkövére ez van ráírva: KÁPTALAN, mivel Vitnyédy halála után birtokát, javait elkobozták, s a káptalanak adományozták. Itt van egyébként a közelben az orszolyiták templomához vezető Fegyvertár utcában a Greiner-ház, amelynek postatörténeti érdekessége, hogy *Greiner Ferenc*, az első soproni postamester e házban rendezte be a postakocsi-állomást. Innen indultak és ide érkeztek az utasokat és leveleket hozó postakocsik. Persze volt, kellett ennek elődjének is lennie, hiszen *Bethlen Miklós* gróf — akinek visszaemlékezései, levelei adják szinte a legtöbbit a 17—18. századról, történelmi regényíró szinte semmit se tudna a régi korról, ha nem forgatná könyveit, leveleit — számos levelet váltott a kor szinte minden jelentős személyiségével, s összegyűjtött

leveleinek a száma meghaladja a 700-at.

Most én ezt a könyvet lapozom, ezt a kétkötetes, hatalmas munkát, amely a „Bethlen Miklós levelei” címet viseli.

A megszólítások külön tanulmányt érdemelnének. Íme egy-kettő, mutatóba:

A rokonoknak szólók: „Édes öcsémuram”; „Engedelmes szolgálatomat ajánlom kegyelmednek, édes atyámuram, és Istentől minden áldásokat, s örvendetes hosszú életet kívánok kegyelmednek”. *Thököly István* grófnak, *Thököly Imre* édesapjának így szól a címzés: „Méltóságos gróf úr, nagy bizodalmas uram!”. Szerelmesét, *Kun Ilonát* így szólítja meg: „Édes kis görlicém”, „Édes kis szerelmem”, „Édes, egyetlen gyönyörűségem!”; anyósának ez a megszólítás járta: „Édes asszonyanyám!”. Azután egy kései levél: „Tekintetes, nemzetes Teleki Sándor kedves fiamuramnak adassék”. Aláírásai is sokféleképpen változtak: *Bethlen Lászlónak* így írja alá levelét Bécsben, 1709. január 23-án: „Rab Bethlen Miklós”. Egy másik levelén így szerepel a neve: „Vén gróf Bethlen Miklós”.

És valamit a stílus szépségéből: „...minthogy Vitnyédy gróf Zrínyi Miklósnak igen kedves barátja volt, ennek is ajánlva voltam, különösen a célból, hogy ezáltal Zrínyi kegyébe szabadabban s egyenesebben nyílik út számomra... Zrínyi Miklós pedig több kegyben és bizalomban részesítene, mint akár reményleni, akár óhajtani mertem volna, annyira, hogy nagy csudálkozásomra jóllehet kevés ideig volt vele társalgásom, mindazonáltal bármely legtitkosabb és legnagyobb fontosságú tárgyakban velem érintkezett, mindaddig, mig-nem egykor vadászat közben, melyen magam is jelen voltam, egy dühös vadkan fogai által leterítették, és az én s néhány mások kezei közt, kik későn azután érkezünk oda, lelkét kiadtam...”

Később: „Vitnyédy Sopronban ügvelt fel, ahol lakott, ide érkeztek bizonyos alkalommal mind a költség, mind a levelek számomra, és a levélbeni közlekedést eléggé fenntartotta, mígnem aztán Olaszhonból visszatérve őt meglátogattam, és ekkor szorosabb barátság szövődött köztünk, mint volt azelőtt...”

Milyen szép stílus, és mennyi információ.

Az is kiderül Bethlen Miklós tollából, hogy bizony: „Vitnyédy a hozzám jövő levelek nagy részét, tetszés szerint előbb ő

bontotta fel, és miután tudvágát kielégítette, hozzám elküldötte, ez kettőnk megegyezéséből így történt...”

Később a barátság elszakadt, éppen Murány várában, ahol a szervezkedés, az összeesküvés javában tartott a császár ellen. Bethlen hazatért Erdélybe, megnősült, Vitnyédy írt neki egy levelet, melyet így írt alá: „Ezek után maradok én is egy hitvány Soproni!”.

A levél, a megmaradó sok mindenről tudósít. Ez a gonosz-kódó levél megmaradt, noha Bethlen állítja, ezután több levelet nem váltott Vitnyédyvel, ahogyan írja: „...mindazon nagy fontosságú ügyeket, melyekben részt vettem, oly nagy serénységgel jegyeztem fel, hogy mind a naptárak, mind e célra készített naplók efféle jegyzésekkel betöltve ez ideig nálam folyvást megvannak...”

Az is kiderül, hogy titkos jegyekkel is írtak egymásnak leveleket. Íme, Bethlen vallomása erről: „Ami a titkos jegyeket illeti, nem tagadom... hogy én nemcsak Vitnyédyvel, de másokkal is használtam a titkos írás némely jegyeit, de az 1666-ik év kezdetén történt, azon időben, midőn Kászoni Atyát erdélyi követségéből visszatérve, fentebb említettem, hogy Vitnyédy hozzám ily jegyekkel írott, és a levelek elfogattak, és a kassai kamarai hivatalnok kezeihez és onnan Pozsonyba vittetek, mely levelekkel ugyan, ha jól emlékszem akkor maga Vitnyédy az elárult jegyekkel olvashatókká tett és mindennek kihirdettetett, annyira, hogy mindjárt, vagy a már visszatért Kászoni tanácsából, vagy amaz elfogott levelek miatt, Bécsből, különösen a szatmári és más postamestereknek megparancsoltatott, hogy minden hozzá-m intézett levél súlyos büntetés terhe alatt a kassai kamarához küldessék...”

Lám, dolgozott a cenzúra, felbontották és elolvasták a leveleket.

Érdekes kort találtam új regényem számára, de ezt elmesélni már egy másik történet lenne. Elég csak annyit: Kabold várában zajlanak az események 1670-ben, ahol *Kéry Ferenc* elárulja a nála találkozó Zrínyi Pétert és Frangepán Kristóf Ferencet, kiket egy év múltán Bécsújhelyen ki is végeznek. Kéry Ferenc pedig árulásáért grófi rangot kap.

Lám, milyen jó, ha az ember a régi leveleskönyveket olvassa. A régi posták, régi levelek mindig pontosan és hitelesen tudósítanak.

Takács Tibor

Óbuda egy külön világ

Angyalfi László márciusban volt egy éve jelenlegi beosztásában, a Budapest 3-as postahivatal vezetői székében. Ám már 37 éve is lehetne, ha csak a postáséveit számolnánk. A valóságban az ötödik és a hatodik X között jár. Postásdinasztia született: nagyapja, édesapja és ő maga, valamennyien a 70-es hivatal vármájában kezdték munkás életüket.

— **Ugorjunk a mába! Itt, Óbudán olyan „befogadó féle” ez a hivatal, már ami az épületet illeti.**

— Így igaz. Az épület is lassan jubilál: 1993-ban lesz kerekén 50 éves. Érdekesség, hogy az 1943-ban kinevezett hivatalvezető is ebben az épületben tölti nyugdíjas éveit.

Az itt levő postáslakásokban élők nem zavarnak minket. A gond az, hogy több más szervezet is az épületben dolgozik. A Budapest vidéki Postaigazgatóság hírlaprézsele, az óbudai távbeszélő üzem, no és a hét postáslakás.

— **Szűkös megoldás...**

— Kifejezetten. A hivatal más feladatokra volt rendezve. Nagy a forgalom. A nagy cégek a mi parkolónkba szoktak. A forgalmunk ugyanakkor nőtt, minden centire szükség lenne. A rugalmas munkaidő miatt erre egyre nagyobb szükség lenne. Nőtt a csomagforgalmunk. Összehasonlításképp: nálunk egy napi átlag annyi, mint másutt a karácsony előtti csúcs.

— **Esélyek a korszerűsítésre?**

— Nincs tárolási helyünk, garázsunk. Ezt kellene megoldani. A kerékpárok zömét motorok váltották fel. Ez új, biztonságos tárolást kívánna. A megoldás ma szinte kilátástalan...

— **Őnök körzeti feladatok is ellátnak. Mit jelent ez?**

— A körzeti I—III. osztályú hivatalai is hozzánk tartoznak. A csomagkézbesítés az I—II—III. kerületre és Csillaghegyre terjed ki. A levelek javát a III. kerület nagyobbik részén kézbesítjük, és ugyanez vonatkozik a hírlapterjesztésre is.

— **Hányan vannak minderre?**

— Harminckilencen.
— **Ez sok vagy kevés?**
— Megbirkózunk a feladattal.

— **Bővebben?**

— Változó a helyzet. Motorosaink télen-nyáron róják a hegyeket, ahol kilométerenként van pár ház. Ugyanakkor egy toronyházban falnyi ember lakik. Hiába vannak a levélszekrények, a pénzt fel kell vinni.

E több típusú munkára 3 hegyvidéki motorosunk van. A gyalogos kézbesítő a zöm, 80 százalék. Általában motorosként kezdik, és gyalogosként végzik. Noha a gyalogmunka a nehezebb, igaz, balesetmentesebb is.

— **Tényleg...?**

— No, nem egészen. Kutyaharapásunk is van bőven. A hegyen, és a parton sok a harapós kutya. Postásaink többen felkészültek amerikai mintára „kutyaelhárító” élelmiszer-csomagokkal. Ennek az a lényege, hogy ha a postás jön, a kutya megismeri, megkapja a kaját, és nem harap. Persze van benne némi nyugtató is, arra az esetre, ha a kutya mégsem lenne annyira éhes...

— **A felsorolásból hiányzik még 10 százalék. Ők hol dolgoznak?**

— A dombvidéken és a parton.

— **Van-e minőségi eltérés valamelyik terület javára, kárára?**

— Tulajdonképpen nincsen. A kilométerek hossza, a lakosok száma, a bejárando terület nagysága, a kézbesítés időigényessége alapján viszonylag igazságos a munka elosztása. A postai normák ehhez igazodnak. Természetesen ezt is felülvizsgáljuk időnként.

— **Mi az emberi tényező szerepe ebben a munkában?**

— A fiatalok fogékonyabbak a technika iránt, ezért motoros járatra őket „fogjuk be”. A „törzskézbesítő” — a postás bácsi — még azt is ismeri, aki nincs valahova bejelentkezve. Sőt idővel — ha huncut — tudja ki, mikor, hol, mit főz.

— A rutinnak és a fejlett technikának jól meg kell férnie egymás mellett. Ősapáink ismerete formálja az új és újabb arculatokat...

— **Milyen a hivatal külső megítélése?**

— Tessék — mondja, miközben halomnyi levelet tesz elé.

— **En találmra kivettem kettőt, és ezt most ország-világ előtt hirdül adom: „...szerencsés vagyok, mert két kedves, precíz, udvarias postásunk van. Károly és Péter...”** „A mi körzetünkben nagyon rendes, tisztelettudó, előzékeny levélkézbesítők dolgoznak. Már 8—10 éve ugyanazok. Steidl József és Ludányi Lajos...”

A beszélgetés végén megkértem *Horváth Istvánné* szb-titkár, mondja el véleményét a vezetőkről és a dolgozók kapcsolatáról.

— **Úgy ítélem meg — mondja Horváthné —, hogy közös a célunk: amit meg lehet tenni, azt meg kell tenni. Ez az élet-színvonal alakítására éppúgy vonatkozik, mint a jó munkahe-lyi légkör alakítására. Közösen gondolkodunk a szociális ellátás javításán is. Mikrohullámú melegítőt szereztünk be a konyhá-ra, dolgozóinkat elláttuk zsebszámológéppel, beszereztünk 3 nagy számítógépet. A kézbesítők kiemelt fizetés-emelést kaptak. Így pl. a táviratkézbesítők bére most 10 000 — 12 600 Ft között van. A kiemelt személyi béremelés minimális határa 3600 Ft. Körzetünkben összesen 185 postás kapott béremelést, amelynek az átlaga 16,2 százalék.**

— **Milyen a szervezetsz- gűk?**

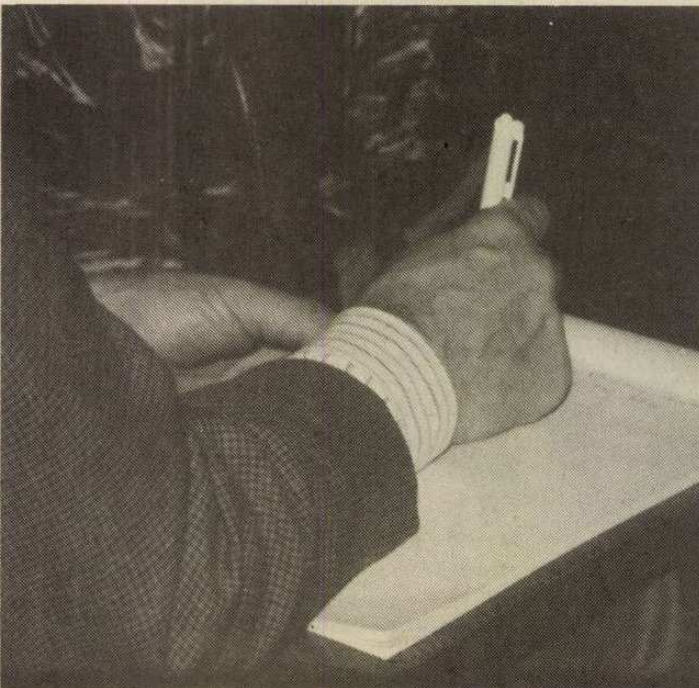
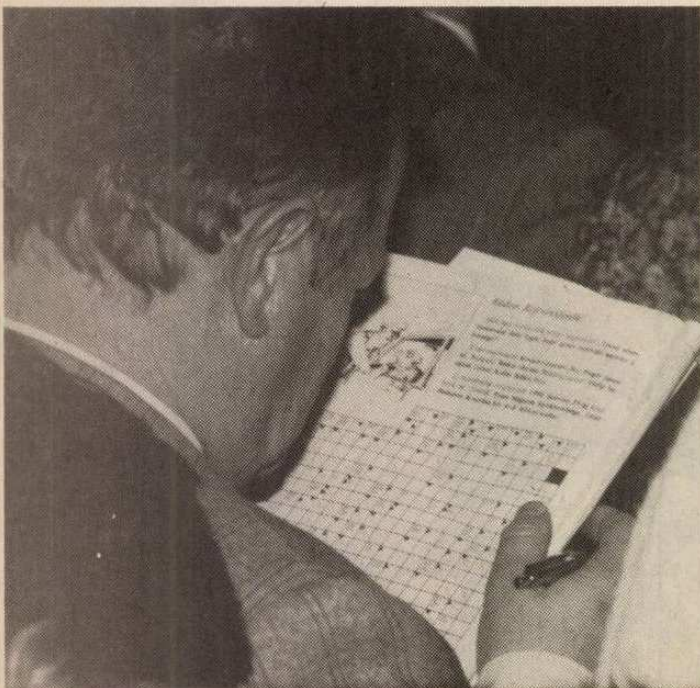
— Egy szakszervezet működik nálunk, amelynek 116 tagja van.

— **Mit tartanak fő szervezeti feladatnak ma?**

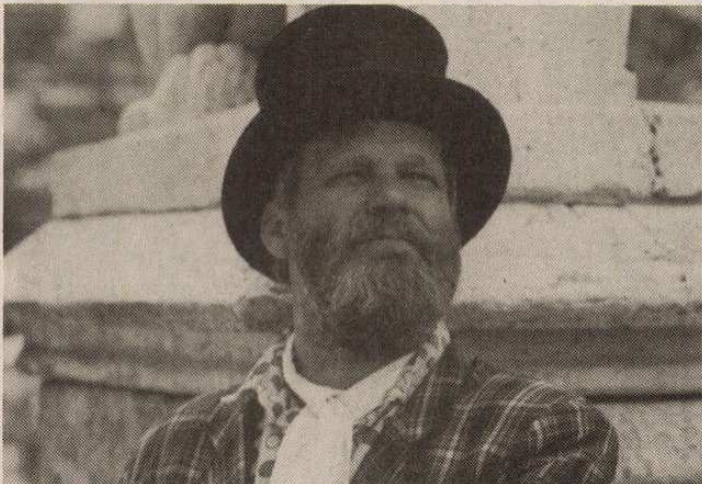
— Egységünket megőrizni, és jól működő érdekképviselőt fenntartani. Ez utóbbi azért fontos, mert valamennyien tudjuk, hogy az idén a béremelés nem éri el az infláció mértékét. A hivatalvezetővel való együttműködésünk jó. Ez is eredmény. Közös célunk, hogy növeljük a postai bevételeket, és a posta viszonyai között éljünk a piacgazdaság lehetőségeivel.

— **Mindkettőjűknek köszönöm a beszélgetést.**
Hunyor Zsolt

Ellesett pillanatok: Balatonfüred '92

A filozófus

Veégh Ádám felvétele

Gyűlölettel nem lehet élni

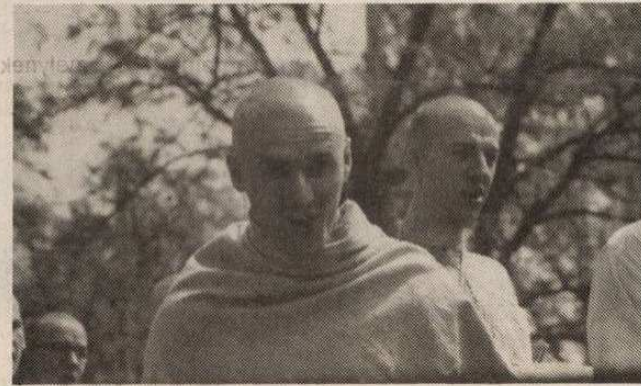
A gyűlölet félelmet ébreszt
És olyanná formál mint a vad.
Nem tudhatod, hogy merre léphetsz
Kinek, mikor és mit ígérhetsz
A gyűlölet rossz tanácsot ad.

Gyűlölettel nem lehet élni
De gyógyítani sem — fájó sebeket.
Csak az tud a múltból a jövőbe lépni
Aki a lelkéből ki tudja tépni
Az embert pusztító gyomnövényeket.

Vántsza Zoltán debreceni nyugdíjas kollégánk szakszer-
vezeti központunkba küldött versei mellé levelet is írt. Eb-
ből idézek: „Meggyőződésem, hogy a versnek ma is van
elkesztő, lélekgyógyító, szépre nevelő funkciója...”

Úgy érzem, igaza van, s ha adhatok egy nálam idősebb
embernek tanácsot: kérem, hogy írásait a jövőben szer-
kesztőségünknek címezze, ahol azt szeretettel fogadjuk, s
ha jónak találjuk, közöljük. Ha nem, akkor nem a szerző is-
meretlensége az indok, hanem esetleg a mi nem megfele-
lő ítélőképességünk. S ezért elnézést kér a:

szerkesztőség

Ady háromkötetes publicisz-
tikája is azon könyveim közé
tartozik, amelyeket többé-ke-
vésbé rendszeresen forgatok.
Valahányszor fellapozom ösz-
szegyűjtött cikkeit, mindig el-
ámulok a költő páratlan publi-
cisztikai teljesítményén. Erről
azért kell beszélni időközön-
ként, mert a nagyközönség jó-
részt csak verseit ismeri. De
micsoda kincs és mennyire idő-
szerű Ady prózája! Mindenki
meggyőződhet róla, aki kézbe
veszi (ha hozzájut).

Az olvasó arról is megbizo-
nyosodhat, hogy Ady őszintén
elkesedett a századelő hazai
szocialistáiért, s nagyra becsül-
te Bokányi Dezsőt és Vántus
Károlyt, kitartott Szabó Ervin és
Kunfi Zsigmond szocializmusa
mellett. Ezt azért is hangsúlyoz-
nám, mert ezek a tények ma-
napság gyakorta kimaradnak az
Ady-képből, ami nem csoda, hi-
szén sokan még a *szocialista*
szót is alig merik kimondani.

Böngészem Magyarország
politikai évkönyvének nemrég
megjelent 4. kötetét, s erősödik
bennem az érzés, hogy ez az al-
manach a rendszerváltás egyik
legreálisabb dokumentuma.
A Közgazdaságtudományi Egye-
tem politikatudományi tanszé-
kén szerkesztett belpolitikai év-
könyv imponálóan sokoldalú és
érdekes. Olvashatjuk benne ran-

gos szerzők színvonalas tanul-
mányait a parlamenti munkáról,
az Alkotmánybíróságról, átte-
kinthetjük a párt- és szakszerve-
zeti tömörülések dokumentu-
mait, de megismerkedhetünk a
kor legjellemzőbb apróhirdeté-
seivel, karikatúráival és legjobb
politikai vicceivel is.

Ez utóbbi azért is figyelemre
méltó, mert az utóbbi időben
olyan kevés van belőlük, hogy
szinte hiánycikké váltak. Pedig
hát a legendás pesti humor ed-
dig a legnehezebb időkben
sem apadt el. Reméljük, feléled
viccgyártó képességünk, s lesz
még a jelenleginél gazdagabb
humortermésünk.

Hogy mi került be a 4. kötet
legjobb viccei közé? Az egyik:
„Hol sírjaink domborulnak, Uno-
káink kiborulnak...” A másik:
„Miből áll a magyar történelem?
A törökök elvitték a fél holdat,
az oroszok az összes csillagot,
ez a kormány meg a napot lop-
ja.”

*

Az elmúlt hetekből kettőt
Gyulán tölthettem egy kis reu-
ma-karbantartáson. Éppen

Karola 1 percese...

avagy magyarul tudni kell

Olyan unalmasak a hivatalos iratok. Néha az a benyomásom,
egy receptre készülnek. Valahogy így: Végy egy rész pongyolasá-
got, két rész szakmai zsargont! Gyúrd össze ízlés szerint szóis-
métléssel vagy gondolatrítmussal! Töltsd meg gazdagon hivata-
los ízzel! Nyújtsd ki jó terjengősre! Hintsd meg bőven kellel és
kötelessel, és máris sütheted! Sajnos, sokáig készül. Akkor kész,
ha eléggé szürke és rágós... Én nem kérek belőle!

**

Seregy Lajos nyelvész neve nem cseng ismeretlenül a pos-
tán. Egyike volt felkért, külső szakértőinknek az egységes Ma-
gyar Posta legutolsó nagy átszervezésekor. Így eggyel több
okom van rá, hogy tőle idézzek. „Az idő pénz”, ezért a rossz
nyelvhasználat pénzbe is kerül. Ezért kell jobban tudatában len-
nünk annak, hogy egy szakmai közlemény megalkotásakor nem-
csak a szakmai, tudományos, hanem a nyelvi követelményeknek
is eleget kell tennünk.” (Szaknyelvi divatok 27. old.) Hát nincs iga-
za?

*

Hát itt vagyok újra a nyelvművelő szótárrammal. Mondhat-
nám azt is: a görbétükrömmel. A bal hasámban ugyanis nemegy-
szer kacagató nyelvi sületlenségek, cikornyás szavak, idegen
vagy hivataloskodó kifejezések, kisebb nyelvhelyességi bakik
sorjáznak. Bizom benne, hogy mind több olvasómat fogja el a
nevetés az olyan szavak láttán, mint az itt következők között sze-
replő „direktíva” és „ebből kifolyólag”. Nevezzük ki ezeket — a vi-
lágért sem egymást — a többivel együtt!

Dr. Kalapáthy Karola

Karola 1 perces iratszerkesztési és fogalmazási tanácsadó szótára 3. rész (di—egy)

Helytelen, vagy kerüljük a használatát	Helyes, vagy alkalmazzuk gyakrabban
direktíva	utasítás, irányelv, útmutatás, szempont, iránymutatás, elvi döntés, szabályozás
diszponál	rendelkezik valami fölött vagy valamivel, intézkedik, neki van intézkedési joga, ő jogosult intézkedni, eljárni
döntést hoz	dönt, eldönt, határoz
döntő, döntően	jelentékeny, számottevő, fontos, (elég) nagy, elsősorban, inkább, főleg, különösen. (El is hagyható a mondatból.)
ebből kifolyólag, (okhatározói értelemben)	miatt, folytán, -ból, -ből, okból, ok miatt, így
abból kifolyólag, hogy	minthogy, mivel
egyben (félreérthető két jelentése miatt)	1. egészben, nem részletekben; 2. egyúttal, egyidejűleg, egyszersmind
egyelőre-egyenelőre	egyelőre: jelenleg és még bizonytalanul rövid ideig (pl. egyelőre nincs jogszabály) egyenelőre: egyenlő nagyságúra (pl. egyenelőre vágta)
egyhangúan- egyhangúlag	egyhangúan: változatlanul, egyformán, unalmasan, egyhangúlag: ellenjavaslat nélkül, teljes egyetértésben.

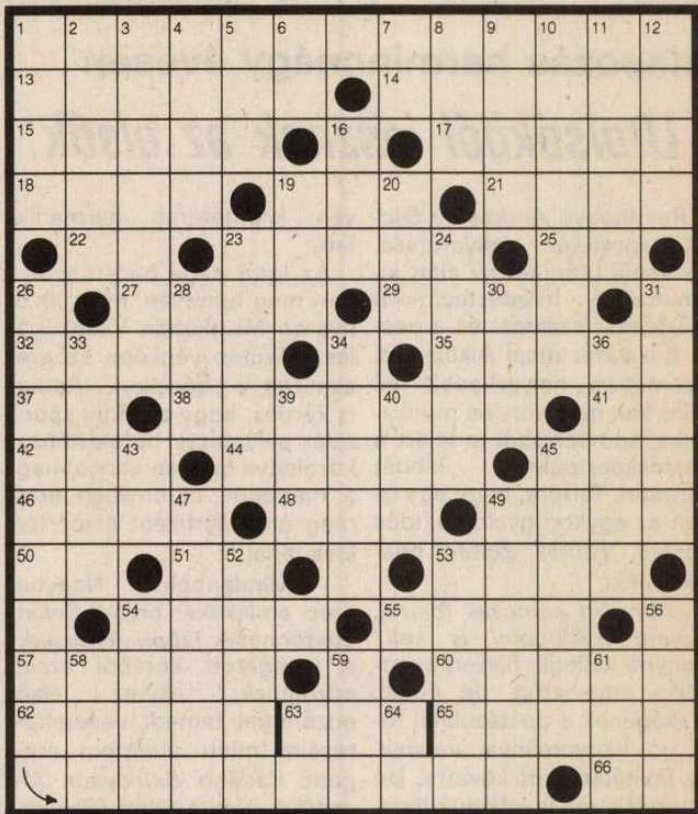
publicista azt álmodta 1938-
ban, hogy felkeltek a szavak,
mert elkoptatták, kiforgatták
őket eredeti jelentésükből. A
toronyőr visszapiillant című kö-
tet tanúsága szerint a felkelő
szavak közé tartozott az „érte-
lem”, a „szellem”, a „szeret-
ni”, de tiltakoztak a jelzők is,
mert elszürkítették őket, s
tüntettek a kötőszavak és a
ragok is.

Amikor a szavak 1938-as lá-
zadásáról olvastam, arra gon-
doltam, hogy nem zárható ki
újabb, mai tiltakozó demonst-
rációjuk sem, ha így megy to-
vább. Ha ilyen mértékben
koptatják el a „nép”, a „de-
mokrácia”, az „Európa” szava-
kat, ha ilyen mennyiségben
találkozunk nehezen értelmez-
hető kifejezésekkel.

Itt van például az, hogy az
új Munka Törvénykönyve „pi-
acbarát”. Mit jelent ez? Azt,
hogy „a korábbival szemben a
piacgazdaság követelményei-
nek megfelelően szabályoz”.
Még így sem elég világos.
Magyarul ugyanis arról van
szó, hogy az új Munka Tör-
vénykönyve inkább a munkaa-
dónak kedvez, mint a munka-
vállalóknak. Így érthető. (Csak
elkedvetlenítő.)

—kárpati—

Széchenyi István

Széchenyi gondolata ifjú-
kori naplójából: „Aki képes
magát...” — folytatás a
fegyverek. 16. Vesztesség. 19.
vissz. 1. és függ. 26. alatt.

VÍZSZINTES:
1. Az idézet első része. 13.
Bárgyú, ostoba. 14. Hány Já-
nos személyének megalkotó-
ja (az utolsó négyzetben sze-
mélynévének kezdőbetűje).
15. ... Lili (neves színművész
volt). 17. Távkeleti ország.
18. Férfinév. 19. Mulatság. 21.
Déli és északi van. 22. aaaaa.
23. Egyfajta hordó. 25. Az
ENSZ része! 27. Ritka ásvány.
29. Vastag textil. 32. Isten-
tiszteletet tart (ford.). 35. Szi-
ta. 37. Tonnasúly. 38. Dáridó-
zás. 41. Félig forr! 42. Erdélyi
folyócska (ford.). 44. Sik. 45.
Szín. 46. Pengetőhangszer.
48. Lakoma. 49. Mértani test.
50. Páka közepel. 51. ... AL
(izraeli légitársaság). 53. Bal-
kezes. 54. Kafka-mű. 55. Ad-
riai szél. 57. Névnapija október
elején van (ford.). 60. Albert
másik feléről való! 62. Folyó
Franciaországban. 63. Gyer-
mekváros. 65. Vasútállomás
bűfeje. 66. Személyes név-
más.

FÜGGŐLEGES

1. A virág része. 2. Határfo-
lyó Európában. 3. Költő. 4.
Munkahely a kikötőben. 5.
Régi SZTK. 6. Gallium. 7. A fa
része. 8. Órahang. 9. A szere-

lem görög istene. 10. Déligyü-
mölcs. 11. Sületlen. 12. Régi
magát... — folytatás a
fegyverek. 16. Vesztesség. 19.
Fizetési kötelezvény. 20. Szél
felőli oldal a hajón. 23. Tartó-
san néz. 24. Az egerek itatása.
26. Az idézet második része.
28. Költők tarsolyában van.
30. ... Angeles. 31. Füzervi-
rágzat. 33. Égtáj. 34. Fűszer-
növény. 36. R-rel a végén
szállító jármű. 39. Régi súly-
mérték. 40. Kapu németül,
visszafele piros. 43. Izomrög-
zítő. 45. Keress. 47. Padlóra
küldő. 49. A motor teszi
(ford.). 52. Kürtös volt. 53. Te-
jeskávához illik (ford.). 54. Ga-
liba rész! 56. Pesti kerület.
58. Magóg párja. 59. Állat
himje. 61. A túlnyomás jele.
63. ... Köln (focicsapat). 64.
Személynév.

— Bánhidi —

Beküldendő: a vízsz. 1. és
függ. 26. alatti.

Beküldési határidő: június
10.

Előző rejtvényünk helyes
megfejtése: ... hallgatni a ze-
nét, mely itt zeng a kertekig
kapaszkodó mezőkön.

Könyvtalványt nyertek:
Herceg Franciska Budapest,
Horváth Lászlóné Tatabánya,
Palanovics Zoltán Pécs, Pintér
Sándor Kiskunfélegyháza.

Házunk tája...

Szerkesztőségünk — leg-
nagyobb öröme — egyre
több keresztrejtvényt meg-
fejtő levelezőlapot kap. Be-
vallom, mindegyiket kézbe
veszem, s nézem, honnan
jött, s alkalmanként jót mu-
latok, mikor azt látom, 2-3

lap egy-egy helységről, bi-
zony, egyazon kézírással, de
más-más címről érkezett.
Szeretem ezeket az apró
stikliket, mert szerintem a jó
értelemben vett nyernivá-
gyás óhaját sugallják, s eb-
ben nincs semmi elvetni va-
ló. Meghatódok azon is —
és kérem, ezt vegyék komo-
lyan —, mikor képes levele-
zőlapot kapunk, általában az

adott időszaknak megfele-
lőt, pl. húsvétkor, vagy a tá-
jat reprezentáló formában.

Ezek természetesen pont
olyan besorolást kapnak,
mint „mezei” társaik, mert
úgy gondolom, ez a sport-
szerű.

Hogyan választjuk ki a
nyerteseket?

Egymásra rakjuk a beér-
kezett levelezőlapokat, s mi-
kor egy halomban vannak,
azt mondjuk: 10., 98., 102.,
125. Gondolom, értik. Ők a
nyertesek. Legközelebb 3.,
23., 45., 101. és így to-
vább...

És általában: csak így to-
vább, kedves megfejtőink!

POSTAI ÉS HÍRKÖZLÉSI DOLGOZÓK LAPJA A Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének lapja
Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146 Postacím: Budapest, Postafiók 14. 1406 MNB 218-98330-4116
Felelős szerkesztő: VEÉGH ÁDÁM Tervező szerkesztő: MEZŐFI LÁSZLÓ Telefon: 142-8777
Kiadja a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146 Levélcím: Budapest, Postafiók 14. 1406 Felelős kiadó: LÁZÁR ANDRÁS mb. elnök Előfizetési díj egy évre: 36 Ft 92—0711. Szikra Lapnyomda, Budapest Felelős vezető: DR. CSÖNDES ZOLTÁN vezérigazgató ISSN 0866—1766

1 2 4 8 16 * * *

Alapozás harmincnégy évesen

Utolsókból lesznek az első

Rendhagyó **Andrásfay Endre** sportolói pályafutása. Érettségi után két év alatt ki-tanulta a híradástechnikai műszerész szakmát és a posta Közraktár utcai Alközponti Üzemében helyezkedett el. Mint sok más kor- és munkatársa, kedvtelésből le-lejárt a postássporthoz, labdát kergetni. Történt, hogy egy ízben az egykori gyalogló, idős postás, **Farkas Zoltán** oda-szolt neki:

„Fiam, itt nemcsak focizni, hanem gyalogolni is kell.” Hogyne kellene, hiszen az atlétika eme szép, de nehéz szakágának a postásoknál régi, jó hagyományai vannak. Az invitálást tett követte. De ezt már a ma is jóképű, negyvenes éveinek végén taposó sportember meséli el a tőle megszokott kedéllyel, a hallgatónak rendelt forró kávé mellé desszertnek.

— Egy ötkilóteres távú tömegsportversenyen gyalogoltam életemben először. Visszaemlékezve, a technikám aligha felelt meg a kívá-nalmaknak, és még így is csak az utolsó között sétáltam a célba. Ettől kezdve azonban minden évben rajt-hoz álltam, mint műkedvelő.

— **László Sándor** világ-csúcstartó, a postás edzője valamiért csak felfigyelt re-ám. Talán az ő javaslatán is múlt, hogy indítottak egy Eszéken rendezett nemzetközi szakszervezeti versenyen, ahol már hetedik lettem. Ennek varázsa volt, és elhatároztam, hogy jelentkezem az atlétika szakosztályba.

Harmincnégy évesen **Havasi István** vezetőedző instruálásával kemény másfél évi alapozással sajátítja el a helyes technikát, és heti 150-200 kilométer gyaloglással szerzi meg a nagy terhelés elviseléséhez szükséges állóképességet és erőnlétet. Az intenzív edzőmunka gyors sikert hoz. Két év elteltével már válogatott kerettag.

Legjelentősebb sikerei között az 1987-ben 50 kilométeres távon elért magyar bajnoki címet és az osztrák, valamint az északnémet bajnokságot tartja számon. De be-gyalogolta Európa szinte valamennyi országát, és kétszer versenyzett Amerika földjén is. A hazai búcsúra az április 5-i békéscsabai román-magyar viadalon került sor. Öt-

ven kilométeren harmadik lett. Az igazi nagy búcsú azonban még hátravan, mert jövő nyáron Mexikóban Világkupa lesz. Azután végképp szög-re akasztja a „bocskort”. Addig is kérdés, hogy az aktív sportolói pályafutás befejeztéhez közeledve hogyan vonná meg a mérleget, mennyiben érte meg érett férfiként élsportolónak lenni.

— Mindenben. Nagyon szép emlékeket őrzök. Sokat köszönhetek **Tábori Jánosnak**, a válogatott korábbi szak-edzőjének, akihez első edzőmmel támadt nézeteltéréseim miatt átkértem magam. Később **Babinyecz Józseffel**, majd a füleki (Szlovákia) **Szikora Pállal** dolgoztam együtt. De ebben a sportágban az önedzés sem elhanyagolható. S ha nincsenek a remek sporttársak — **Sátor László**, **Dalmati János**, **Szálas János** —, akikkel a 30-40 kilométeres napi távokat róttam, akkor bizony az katasztrófa lett volna. Velük élmény volt dolgozni. Végül, de nem utolsósorban a világ olyan országaiba juthattam el a sport révén, ahová másként sohasem lett volna módom. Sőt, a családi gondok terheitől mentesítő feleségemet és három gyermekemet is azzal kárpótolom a gyakori távolléteikért, hogy néhány helyszínt közösen terepszemlézünk.

Az egykori műszerésznek a szó szoros értelmében a sport lett az élete, és valószínűleg az is marad. Január óta civilben a szakszervezettől sportegyesületi irányítás alá rendelt tömegsportot szervezi, koordinálja. Nem sok szabad ideje marad. Legutóbb a majális szervezte. A nyár a szeptemberben esedékes budapesti Postás Sport Napok előkészítésével telik. A napi kötelezőn túl pedig van még tarsolyában néhány életképes ötlet.

— Tudja, huszonéves koromban zenekarban orgonáltam. Azóta is legkedvesebb kikapcsolódásom a muzsika. A Queen együttes egyik számának a címe mind a munkában, mind a sportban vezérelvem lett. Íme: „Don't stop me now! (Ne állítsatok meg engem!)”

Szerencsére az ilyen dinamikus embert nem is lehet.

Hunyor Ágnes

Tisztelet a tájfutóknak

Amikor a rendezők megmutatták a 3 napos POSTÁS KUPA nemzetközi tájfutóversenyének rajthelyét, akkor döntöttem el egy életre, én bizony nem leszek tájfutó, ha akasztófával fenyegetnek, akkor sem.

A Zajnát hegyek közötti egykori homokbányáknál sziklamászókat megszegyenítő kapaszkodás után lehetett a rajthelyet elérni, hogy aztán következzen az igazi erőpróba, azaz maga a verseny, sorrendben a XIV.

Minden tisztelem a versenyzőké — nem felejtkezve

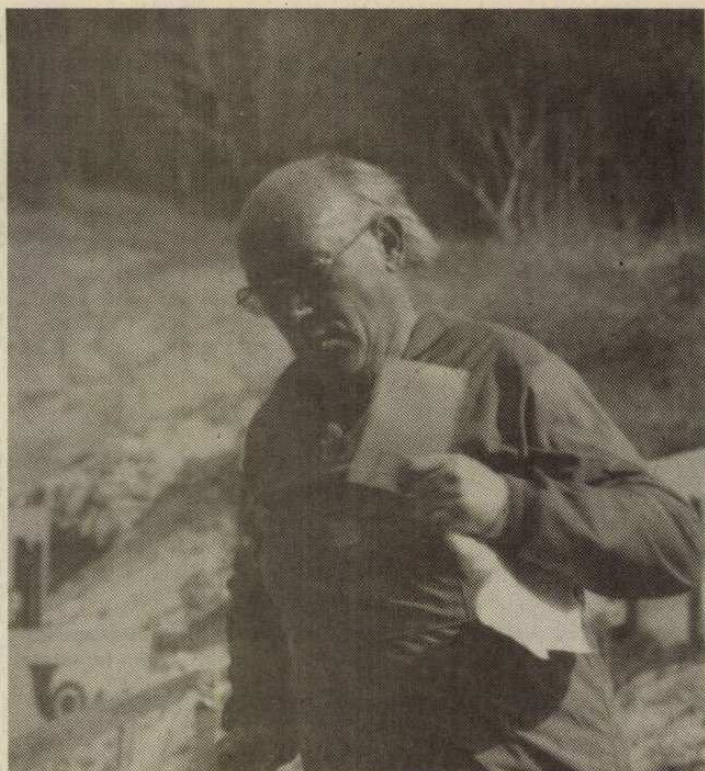
el a zökkenőmentes rendezésről —, akik ezt az értelmet, fizikai erőt egyaránt igénybe vevő sportot üzik, s ezen a napsütötte húsvéti napon teljesítették.

A dr. Szentgyörgyi Imre-emlékverseny győztesei:

1. Katona László — Kecskés Győző Békésy SZKI (V.)
2. Hadnagy Árpád TIG (VII.)
3. Kiss László — Bögös István TIG. (IV.)

A csapatverseny végeredménye:

1. TIG 20 pont;
2. Békésy SZKI 13 pont,
3. Providencia 5 pont.

Kit érdekelt a pár kilométer?

A helyszín „könnyed” megközelítése

De messze volt a rajt!

Több év kihagyás után újra itt

A verseny győztesei

Postásmajális Debrecenben

A Debreceni Postaigazgató-ság Szabad Szakszervezeti Tanácsa majálisra invitálta a postás dolgozókat és családtagjait a debreceni postásüdülőbe.

Amikor meghívásunkat közöltük, arra gondoltunk, hogy — ma, az egyre nehezebb megélhetési körülmények között, a munka világának fokozódó terhei mellett sem hagyhatjuk figyelmen kívül azt az emberi igényt, hogy tartozunk egy közösséghez, a postások nagy táborához;

— tartozunk egy közösséghez, a szakszervezethez, amely erejénél, súlyánál fogva enyhíteni képes mindazt a gazdasági, társadalmi feszültséget, amely ma érint vagy érinthet valamennyiünket;

— lehetőségünk legyen egymást munkahelyen kívül is minél jobban megismerni, egymáshoz emberileg és gondolkodásban közelebb kerülni.

Az MSZOSZ plakátjaival is díszített, igazi majálishangulatot árasztó üdülőbe már kora délelőtt folyamatosan érkeztek dolgozóink és családtagjaik, akik a szakszervezet vendégeként fogyaszthatták el a debreceni páros kolbászt és választhattak a kóla és a sör között.

Egy napig valóságos postás-

nép-vándorlás volt, hiszen megközelítőleg ezer ember fordult meg a nap folyamán az üdülőben, és töltött együtt egy kellemes, vidám napot.

Egy napra birtokba vették, sajátjuknak érezhették az értük, nekik épült Postás Üdülőt, amelyben, sajnos, sokan csak most fordultak meg először, hiszen az árakat nem a postásfizetéshez szabták.

Délelőtt és a déli órákban hangulatos diszkózene mellett kisebb-nagyobb csoportokban kötetlen beszélgetések folytak, a gyerekek birtokukba vehették a tornatermet, míg mások a szabad téren terített asztalok mellett élvezhették a verőfényes májusi napsütést.

Kora délutántól éjfélig **Vállay Éva**, **Lente Lajos** és **Lovas Lajos** énekesek zenekar kíséretében önzetlenül színvonalas műsort adtak, amely fokozta az amúgy is jó hangulatot.

A jól sikerült majális megerősített bennünket abban, hogy a postás dolgozók közösségi szelleme tovább él, tudunk és akarunk együtt ünnepelni és tartalmat adni május 1. ünnepének.

— kónya —

